

heiskaset

Heiskasten sukulehti nro 3 • 2014

Muistikuvia Heiskaset
lehden tekemisestä
1989-2011

Mihin klaaniin
Heiskaset kuuluvat?

Naistoimikuntatyö
nuorena äitinä
80-luvulla

Karjalaan jääneiden muistomerkki

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys	3
Toimituksen tervehdys	4
Perustajajäsenen tervehdys	5
Muistikuvia Heiskaset lehden tekemisestä 1989-2011	6
Syksyinen viikonloppu Porosalmella	9
Naistoimikuntatyö nuorena äitinä 80-luvulla	11
Mihin klaaniin Heiskaset kuuluvat?	12
Wanha lehtileike Heiskasista	13
Puheenjohtaja Hannu Heiskanen 50 vuotta	14
Varapuheenjohtajan väitöstilaisuus	17
Kirjastovastaavan palsta	18
Heiskasen veljekset saarella	19
Ensi vuonna sitten kohti Turkin vesiä uudelleen	22
Sahdin synty	23
Kuolleita	24
Merkipäiviä	25
Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa	26
Aikojen takaa - Heiskaset lehden parhaat palat vuosien varrelta!	30
Heiskasten hallitus 2013-2015	32
Korjaus edelliseen lehteen	33
Jäsenasia	34
Heiskasten sukutuotteita	35

heiskaset

JÄSENLEHTI 3 • 2014

JULKAISIJA: Heiskasten sukuseura ry.

HEISKASET LEHDEN TOIMITUSNEUVOSTO:

Hannu Heiskanen, Perttu Kähäri ja Eija Heiskanen

VASTAAVA PÄÄTOIMITTAJA: Eija Heiskanen

HEISKASET-LEHDEN TUNNUS: Topi Heiskanen

KANNEN KUVA: KARJALAAN JÄÄNEIDEN MUISTOMERKKI

TAITTO JA PAINOPAIKKA:

Digipaino Keuruskopio Oy

Keuruu

441 915
Painotuote

Puheenjohtajan tervehdys

Tätä tervehdystä kirjoittaessani etelään matkaa-
vien muuttolintuaurojen perävalot enää vilk-
kavat eteläisessä horisontissa. On ollut jälleen
kerran mahtavaa kokea luonnon siirtyminen
kiihkeästä kesäisestä kasvukaudesta uinumaan
hyvin ansaituille talvilevoille. Kasvit, kuten ih-
misetkin, tarvitsevat täällä kylmässä Pohjolas-
sa välillä lepoa jotta ne jaksavat taas puskea ke-
vällä innolla uutta kasvustoaan.

Syksy on ollut ainakin omalta osaltani mel-
koisen kiireistä aikaa. Normaalit omakotiasuk-
kaan syystoimet, kuten pihojen laittaminen tal-
vikuntoon, rännien puhdistukset, sekä kesällä
rakentamani grillikatoksen viimeistely, ovat an-
taneet mahdollisuuden miellyttävään hyötylii-
kuntaan. Kelitkin ovat suosineet ulkoilua, sillä
olihan esimerkiksi tämänvuotinen syyskuu niin
Suomessa, kuin koko Telluksellamme lämpimin
miesmuistiin.

Töissä menee myös lujaa ja näin taantuman
aikaan kaupallisten yritysten on oltava entistä-
kin aktiivisempia tarjonnassaan ja asiakaspal-
velussaan. Työni mahdollistaa onneksi myös
välillä pieniä miellyttäviä irtiottoja. Syksyn ai-
kana on tullut käytyä asiakkaiden ja muiden si-
dosryhmien edustajien kanssa mm. kilpa venei-
lemässä merellä, turvallisen autonajon kurssilla

autoradalla, Sotamuseossa ja tietenkin pakolli-
sissa jääkiekko-otteluissa.

Siviilissä vietin lokakuussa 50-vuotispäiviä-
ni lähisuvun parissa kotosalla. Pienillä järjes-
telyillä niistäkin saa aikaan ikimuistoiset, sillä
kerran eläessäänhan sitä puoli vuosisataa tu-
lee täyteen. Itse esimerkiksi vuokrasin lämmi-
tettävän kylppäpaljun pihalle nuorison iloksi ja
pyöritin Savosta tulleita vieraitani tutustumassa
Kotkan toinen toistaan ihmeellisimpiin nähtä-
vyyksiin. Kaiken kruunasi Kotkan kaupungin-
teatterissa katsastettu näytelmä ”*Keisarikunta*”,
jossa muuten Junnu Vainion tunnetuksi tekemä
kotkalaishahmo *Heiskanenkin* oli merkittävässä
osassa. Suosittelenkin kyseistä esitystä kaikille
Heiskasille!

Oikein mukavaa joulun odotusta kaikille
lukijoille!

Kotkassa syssyllä 2014

Hannu Heiskanen
puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura ry.

Toimituksen tervehdys

Vaihtelevaa on tämä meidän talvi. Lunta tuli runsaasti melkein 10 cm hetkessä. Oli hauskaa katsella kun lapset löysivät heti pulkkansa ja kiiruhtivat mäkeen vaikka oli ilta ja pimeätä. Ei haitannut riemua. Heillä on välitön tapa nauttia elämästään. Parissa päivässä lumi on jo sulanut pois ja nyt katselen mustaa maata ikkunastani. Tämä aika menee siivillä ja vuosi vaihtuu kohta puoleen. Tässä on tämän vuoden kolmas lehti ja liitteenä Juhlaextra 25-vuotta. Lehtemme on saavuttanut kunnioittavan iän ja kehittynyt näiden vuosien aikana, monisteesta painettuun lehteen, huikea suoritus kaiken kaikkiaan.

Lehtemme pitkäaikaiselta päätoimittajalta Leenalta olen saanut paljon mielenkiintoista materiaalia. Olemme saaneet suruviestejä seuranjäsenten poismenosta. Onneksi on myös iloisia uutisia kerrottavana. Varapuheenjohtajamme Perttu Kähäri väitteli tohtoriksi lokakuussa ja hänen tutkimuksensa sai runsaasti huomioita. Hänestä oli haastattelu Helsingin Sanomissa 20.10.2014 ja hän vieraili Aamutelevisiossa puhumassa väitöstutkimuksestaan.

Tulevana vuotena on suukokouksen aika ja hallitus on suunnitellut paikaksi Tuusulaa elosyyskuun vaihteeseen. Tällä kertaa ajateltiin kokoutua pääkaupunkiseudulla pitkästä aikaan. Olemme miettineet, kuinka saisimme teille pään nopeasti tapahtumista tietoa. Sukuseuramme on kerännyt sen takia jäsentensä sähköposti osoitteita. Jäsenasioidenhoitaja toivoi teidän päivittävän tietojanne aina kun tapahtuu muutosta.

Samoin on toiveita lehden artikkeleista. Toivon hartaasti teidän ilmoittavan merkkipäiviä, lasten syntymiä ja läheisen poismenosta. Haluamme seuran puolelta myös olla mukana teidän hetkissä näin lehden välityksellä. Minä aina peräänkuulutan Heiskasten omia juttuja. Teidän monen kirjoittavan pöytälaatikkoon. Toivon, että seuran jäseniltä olisi sellainen matolan kynnyksen kirjoitusrupeama. Teksti on aina tuoreempaa, kun sen on itse kirjoittanut.

Mikäli edellisen lehden ristisanatehtävä on jäänyt ratkaisematta ja palauttamatta Hannulle niin vielä ehdit. Jokaiselle ristikon palauttaneelle (ei tarvitse olla oikein täytettykään) kirjapalkinto luvassa!

*Taivaan tähtivyö kirkkaana loistaa,
viestiä jouluyön tuikkeensa toistaa.
Taivainen kirkkaus, riemuisa julistus.
Kynttilät syttyy, kynttilät syttyy.*

Toivotan teille tämän italialaisen kansanlaulun sanoin, hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta 2015.

Eija Heiskanen

Lehden päätoimittaja Sökö tarkkailee sihteerin töitä.

Perustajajäsenen tervehdys

Alan kuulua yhä harvenevaan Heiskasten sukuseuran perustajajäsenten joukkoon. Olin 17-vuotias abiturientti, kun isäni Kullervo Heiskanen johti puhetta seuran perustamiskokouksessa Helsingin Kestikartanossa helmikuussa 1960.

Ilmapiiri oli innostunut. Eino Heiskanen piti mieliinpainuvan esityksen Porosalmen historiasta. Seuran esimieheksi valittiin maailmankuulu maapallon mittaaja, geodesian professori Veikko (V.A.) Heiskanen. Kullervo Heiskanen valittiin seuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi.

Heiskasten suursukuun kuuluu kaksi yli muiden. V.A:n ohella K.A. eli kenraali ”Kylmä-Kalle” Heiskanen. K.A. suhtautui sukuseuran perustamiseen myönteisesti, mutta ei osallistunut aktiivisesti seuran toimintaan. Kullervo Heiskanen tapasi hänet kotonaan Hämeenlinnassa.

V.A. ei voinut osallistua Amerikoista perustamiskokoukseen, mutta saman vuoden kesäkuussa hän johti puhetta Rantasalmen Porosalmella vuonna 1658 perustetun Heiskalan tilan topeliaanisten koivujen katveessa. Isäni isoisa Olof Fredrik oli asunut tilalla 1880-luvun lopulla ennen muuttoaan palolaitoksen palvelukseen Porvooseen.

Pari vuotta aiemmin Suomen neito -kilpailussa toiseksi sijoittunut vaalea kaunotar Sari Rinne-Kaukonen lausui runoja kansallispuvussa.

Miehensä, sukuseuran taloudenhoitajaksi valitun tietokilpailumiehen Timo T. Kaukosen kanssa taidettiin nauttia Koskenkorvaa hänen lähistöllä sijaitsevan lapsuudenkotinsa savusaunassa.

Porosalmella tutustuin myös legendaariseen veljeskolmikkoon, Juhani, Kyösti ja Pentti Heiskaseen. Sukututkija Juhaniin suurtyön pohjalta valmistui 850-sivuinen Heiskasten sukukirja lähes neljäkymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 1997 Kaija Heiskasen toimittamana.

Ulkoministeriön virkamiehenä työskentelin vuosikausia ulkomailla, ja ote sukuseuraan ja myös juuriini Porosalmella löytyi.

Seurasin kuitenkin, kuinka paljolti Pauli Heiskasen uupumattoman työn tuloksena seura nostettiin jälleen jaloilleen rospuuttovuosien jälkeen 1980-luvun jälkipuoliskolla, ja Heiskaset-lehti alkoi ilmestyä painettuna säännöllisesti vuosikymmenen lopulla.

Palasin sukuseuran toimintaan, ja myös Porosalmelle, vuonna 1995. Toimin sittemmin sukuseuran puheenjohtajana vuosina 1997 – 2005, ja minulla oli suuri ilo kirjoittaa ajatuksiani käytännössä lehden jokaiseen numeroon.

Lehden nyt täyttäessä kunnioitettavat 25 vuotta otan vapauden kaikkien perustajajäsenten puolesta esittää lämpimät onnittelut kaikille lehden tekoon osallistuneille, erityisin kiitoksin lehden pitkäaikaisille antaumuksellisille päätoimittajille Pauli Heiskaselle ja Leena Heiskaselle.

Markku Heiskanen

Muistikuvia Heiskaset lehden tekemisestä 1989-2011

Lehteä toimitettiin ensin muutama numero A4 monisteena 1989, 11.11.-91 lehti muutettiin A5 kokoiseksi, jollaisena se ilmestyi lukuisia vuosia. Lehdet ovat sidottuna seuran arkistossa. B5 koossa lehti ilmestyi ensikeran 2/2004, poikkeustapauksena väripainatuksena. Muutaman mustavalkoisen lehden jälkeen päätettiin painattaa kannet ja joku-
nen sisäsivu värikköinä. Taiteilija galligraafikko Toivo Heiskanen on suunnitellut lehden nimilogon. Pitkäaikainen taittajamme graafinen suunnittelija, kuvataiteilija Elina Heiskanen suunnitteli lehden ulkoasun, joka on edelleen jossakin määrin käytössä.

Elina muistelee: Kun minä vuonna 1995 istuin Heiskaset lehden taittajan pallille siirtyä tekeminen tietokonepohjaiseksi. Sitä ennen lehti oli tehty ns. leikkaa/liimaa -tekniikalla ja kopioimalla. Aluksi sain tehdä lehteä työpaikkani koneilla ja ohjelmilla. Tuntui jännittävältä olla vastuussa kokonaisen lehden ulkoasusta ja painokuntoon laitosta. 2000-luvun vaiheessa keskityin muutamaksi vuodeksi lastenhoitoon. Silloin lehden tekni-

senä avustajana toimi Pekka K. Heiskanen. Paluuni jälkeen vietimme lukuisia rattoisia hetkiä Leena Heiskasen kanssa työhuoneellani suunnitellen lehteä, katsellen kuvia ja rupatellen mukavia. Leena Heiskasen valtava kuva-arkisto ja Heiskaset tuntemus jaksoi ja jaksaa edelleen hämmästyttää minua. Kun Leena vuonna 2011 joutui lopettamaan lehden toimittamisen, jäin kaipaamaan yhteisiä juttutuokioitamme. Onneksi olemme kuitenkin pitäneet yhtä senkin jälkeen. Tein sitten vielä kaksi lehteä, ensin Marja Hotin ja sitten Eija Heiskasen kanssa.

Lehti painettiin pitkään Yliopistopainossa Helsingissä. Alkuun hoidimme postituksen itse käsipöydällä, myöhemmin Yliopistopaino otti myös postituksen hoitaakseen. Vuonna 2013 se siirtyi tehtäväksi kokonaisuudessaan Digipainoon Keuruuskopioon.

Lehti on voittanut kaksi palkintoa Vantaan Seudun Sukututkijat ry:n Kuulutko sukuuni -tapahtumassa sukulehtien kilpailussa lehdestä 2/2004 jaetun toisen sijan ja lehdestä 2/2008 toisen palkinnon.

Lukuisia ovat ne Heiskaset joita olen lehteä tehdessäni tavannut. Opettaja Kari Heiskanen Tuusulasta. Karin elämä päättyi äkillisesti sairauskohtaukseen alle 50-vuotiaana. Hän oli oikea kulttuurihenkilö. Muurari Antti Heiskanen Savonlinnasta, hänellä sydän oli paikallaan. Kaupunginjohtaja Veikko Heiskanen Äänekoskelta, tunnettiin jämäptinä miehenä. Mauno Heiskanen Kaavilta, yrittäjähenkinen. Ville Heiskanen Kiihtelysvaarasta, maanviljelijä ja herastuomari, ja hänen koiransa Turre. Edellä mainitsemani Heiskaset ovat jo siirtyneet ajasta ikuisuuteen.

Vaikuttava tilaisuus oli Kangaslamilla 19.7.1992 Harjula-tila 400-vuotisjuhla. Tila on ollut Heiskasten suvun hallussa vuosisatoja.

Haluan mainita yhteistyöstä seuraavien henkilöiden kanssa. Orvokki ja Bo Weck-

Lehden toimitusvastaajina ovat toimineet:

Pauli Heiskanen 1989-94

Leena Heiskanen 1994-2003

Ulla Heiskanen toimituksessa, 3/1997

Kaija Heiskanen 2004/1

Markku Heiskanen 2004/2

Leena Heiskanen 2005-2011/1

Marja Hotti 2011/2

Eija Heiskanen 2012-

Porosalmen Heiskalassa 14.8.1993. Kuva: Varkauden lehti, Tommi Pitenius.

*Ulla o.s. Heiskanen ja
Auvo Kettunen, heidän
tytär Paula ja Heikki
Immonen*

Heiskaset Jurmalassa, Latvian retkellä, Jääkäreiden muistomerkillä 7.8.2004.

ström. Lähetystöneuvos Markku Heiskanen, Kaija ja Timo Heiskanen Kuopiosta ja Juhani Heiskanen Vantaalta. Muusikko Paavo Heiskanen Joroisista. Mieleen muistuu myös Porosalmen koko sukukunta. Lämmin kiitos taitavalle taittaja Elinalle. Nykyinen seuran puheenjohtaja Hannu Heiskanen edistää kovasti sukututkimusta nykyisellä tekniikal-

la. Eija Heiskanen jatkaa lehden vastaavana toimittajana ja tuo uusia tuulia. Siispä tuulta purjeisiin!

Kaikki Te tapaamani Heiskaset olette suuresti elämääni rikastuttaneet ja antaneet minulle tunteen kuulua tähän sukuun ja sukuseuraan.

Kiitos kaikesta, lämpimästi Leena.

*Leena ja Elina Heiskanen
Kuvat: Leena Heiskanen*

Syksyinen viikonloppu Porosalmella

Matka Porosalmelle täältä pääkaupunkiseudulta on pitkä noin 500 km.

Niinpä suunnistimme matkaan neljän henkilön voimin 19.-20.9.2014 Markku Heiskanen Espoosta, Orvokki ja Bo Weckström Klaukkalasta ja minä Leena Heiskanen Helsingistä.

Jari Heiskasen opastuksella majoituimme Järvisydämen lomakylään.

Tervehdyskäynnin teimme Olavi Heiskasen luokse Porosalmen Heiskalaan. Välitimme henkilökohtaisen osanottomme talon emännän El-

ma Heiskasen kesällä tapahtuneen kuoleman johdosta.

Kaikki oli ennallaan tässä historiaa henkiväsä talossa, jossa Heiskasten sukuseuralaiset niin usein saivat iloita Elman ja Olavin vieraanvaraisuudesta, mutta kaikki ei kuitenkaan ollut ennallaan. Emäntä oli poissa. Surun ja kaipauksen läsnäolon aisti niin tuvassa, kuin pihapiirissä. Tytär diakoni Tiina Reijonen toimi vierailumme aikana isänsä Olavin apuna. Ilmassa leijuvasta syksyn alakulosta huolimatta tunsimme

Heiskalan vieraanvaraisuudesta nauttimassa Orvokki, Bo, Olavi, Markku.

Porosalmen viinikellarissa Jari Heiskanen, Leena, Orvokki, Bo ja Markku.

tullemme oikeaan aikaan paikalle ja hyvillä mielin sanoimme Tiinalle ja Olaville kiitokset ja jatkoimme Järvisydämen kohteeseen.

Syysilta oli kaunis, ihailimme ympärillä kohoavien kallioiden kauneutta, punaisina hehkuvia pihlajapuita, kohokohtana oli tietenkin saunominen. Illalla ruokailimme Jari Heiskasen kanssa iloiten hyvästä tarjoilusta leppoisassa seurassa höystettynä savolaisella huumorilla kuten myös Jarin vieraanvaraisuudesta nauttien. Yllätys odotti meitä vielä illalla, kun Jari esitteli meille kallioon louhitun viinikellarin. Liekö syy ollut viinikellarin vai pitkän ajomatkan, mutta kummasti vuode alkoi vetää puoleensa.

Lauantaiaamuna varhain kiiruhdimme Orvokin kanssa uimaan ja se oli todella virkistävää uinti. Kauniilla paikalla vuoren juurella on melko uusi esiintymislava, jossa "taiteilijat" Markku ja Jari harjoittelivat tuleviin koitoksiin.

Järvisydämen alueella tapahtuu suuria muutoksia, tulee uusi hotelli ja kylpylä, hotelli on jo rakenteilla. Edesmenneen Raijan ja Jarin poika Markus on rohkea yrittäjä, hän kehittää matkailua alueella, mutta luontoa huomioiden.

Iltapäivällä lähdimme ajamaan kotiinpäin. Ajoimme Joroisten kautta, poiketen Joroisten hautausmaalla hiljentyen esi- isiemme haudoilla ja kunnioittaen heidän muistoaan.

Bo ansaitsee kiitoksen hyvästä ajosta, jonka hän suoritti yksin menen tullen. Lämpimät terveiset Porosalmen välle.

*Hyvää joulun aikaa
kaikille Heiskasille ympäri Suomen maata
ja maailmaa. Toivovat matkalaiset
Markku, Orvokki, Bo ja Leena.*

Taitelijat Markku ja Jari Heiskanen.

Aamu-uimarit, Orvokki ja Leena.

Teksti ja kuvat Leena Heiskanen

Naistoimikuntatyö nuorena äitinä 80-luvulla

Minua pyydettiin muistelemaan naistoimikuntatyötä nuorena äitinä. Sukuseuran naistoimikunta perustettiin samana vuonna kuin sukuseura eli 1960. Olin itse mukana vasta 1970-luvulta jäsenenä. Samasta aiheesta olen kirjoittanut myös 50-vuotis historiikissamme vuonna 2010 yleisemmällä tasolla. Voisin nyt muistella vähän henkilökohtaisemminkin asiaa.

Ajat ovat muuttuneet paljon niiltä vuosilta yhteiskunnallisestikin, niin naisen, äidin, kuin miehen ja isänkin suhteen.

Silloin naistoimikunnan tehtävänä oli yleensä kahvitus, muonitus, arpajaisten järjestäminen, myöskin ohjelmatarjontaan toimikunta osallistui. Tapahtumat olivat syys- ja kevätkokoukset, joulukuukokoukset ja kesäjuhlat.

Olin mukana näissä tilaisuuksissa koko perheen voimalla, mieheni oli 1980-luvulla sihteerinä ja meidän oli lastenhoitajaa vaikea saada. Lapset yleensä otettiin ilolla vastaan kaikissa tilaisuuksissamme. Sukuseura kokoontui pääsääntöisesti Käpyrinteen palvelutalon kokoustilassa, joka oli pieni kodikas tila. Siellä oli myös keittiö, johon juuri ja juuri mahduimme työskentelemään, mutta tiiviys vain lisäsi tunnelmaa. Lapsemme leikkivät viereisessä tilassa, piirtelivät, lukivat ja keinoivat mukavassa isossa keuhkotuolissa. He myös tapasivat vanhempia ihmisiä ja sukulaisiaan. Heillä oli positiivista kanssakäymistä ikä-ihmisten kanssa, josta olin iloinen, koska isovanhempansa asuivat kaukana.

Ennen naistoimikuntaan tuloani, olin ollut kymmenisen vuotta jäsenenä, lähinnä toimintaa sivusta seuraten ja antaen apuani tarvittaessa. Koin olevani mestari/kisälli opetuksessa, kun kaksi isäni sisarta oli toiminnassa mukana siihen aikaan, Kerttu ja Martta. Kaikki koimme naistoimikuntatyön tärkeäksi, olihan kahvitus iloinen odotettu tapahtuman kohokohta. Silloin kaikilla osallistujilla oli mahdollisuus jutella toistensa kanssa ja nauttia kahvipöydän hyvistä antimista.

Tehtävät yleensä jaoimme sopuisasti ja kaikille riitti töitä. Oli mukava ottaa vastaan positiivis-

ta palautetta ja itsekin nauttia hyvästä kahvista suolaisen ja makean ”palan” kanssa. Opin paljon vanhemmilta naishenkilöiltä. Niiltä ajoilta kaipaamme mm. ihania päällystettyjä voileipiä, joita ei enää juurikaan saa. Pastat, pizzat, crepsit ovat tulleet tilalle, karjalanpiirakoita kyllä vielä saa munavoin kanssa. Itse tehdyt kääretortut olivat minusta myös meheviä ja joulun aikaan taateli-, hedelmä- ja maustekakut tuoksuvat ihanalta. Naistoimikunta lähinnä tätini Martta järjesti hanuristi Ville Korhosen soittamaan tilaisuuksiin ja lauloimme hänen säestyksellään myös yhteislauluja. Taisi olla naistoimikunnalla hyvät suhteet Joulupukkiinkin, saivat hänet vierailemaan joulujuhlassamme joka vuosi. Kaikki saivat myös pienen lahjapakettin.

Keittiössä ei siihen aikaan miehiä näkynyt, se oli naisten valtakunta. He kyllä arvostivat sitä työtä korkealle. Olemme menneet eteenpäin tehtävien jakamisen suhteen, miesten ja naisten välillä ainakin kotiympyröissä. Toisaalta pelkät naistoimikunnat ovat melkein kadonneet. Onko niitä juurikaan enää, samalla tavalla olemassa? Marttoissakin on jo miehiä.

Minusta kasvoi siinä sivussa sukuseuraa suuaresti arvostava ihminen ja ikuinen sukuseuralainen. Opin myös arvostamaan kaikenlaista työtä ja pitämään tärkeänä juuri sitä tehtävää, jota kulloinkin teen. Yhdessä tekeminen eri-ikäisten kanssa on rikasta, opimme toinen toisiltamme ja jaamme yhteistä hyvää keskenämme. Eri-ikäisten yhteistyö ja vuorovaikutus kasvattaa ihmistä monella tavalla, tukee henkistä kasvua ja rakentaa elämänaikaista arvomaailmaa.

Voin lämpimästi suositella kaikille nuoremmille tällaista toimintaa ikä-ihmisten kanssa, kuin myös päinvastoin kaikille vanhemmille ihmisille nuorempien kanssa, jos voi ottaa lapsetkin mukaan aika ajoin, aina parempi.

Lämmöllä muistellen ja kiittäen monia kansani yhdessä naistoimikunnassa olleita tomeria ”Heiskattaria”, jotka ovat rikastuttaneet elämääni monella tavalla.

Mihin klaaniin Heiskaset kuuluvat?

Seuramme jäsenlehdessä 2/2008 julkaistiin lyhennelmä DNA-tutkimuksesta silloin pitämstäni esityksestä. Lopetin sen seuraavaan kysymykseen:

Mistä Heiskaset ovat tulleet?

Eikö olisikin mielenkiintoista tietää, mistä suunnasta Heiskaset ovat Suomeen tulleet? Nyt siis suvun miehet näytteitä lähettämään, jotta asia selviää.

Tarkistin nyt tätä juttua varten Suomi DNA-projektin sivuilta (Family Tree DNA Finland), löytyykö sieltä Heiskanen-sukunimellä tehtyä testiä. Ei löytynyt!

DNA-testi kertoo, mihin ihmiskunnan ”perusklaaniin” varhaiset esivanhempamme ovat kuuluneet. Isälinjan testi kertoo suorista esi-isistä, äitilinjän testi suoran äitilinjän esiäideistä. ”Se kertoo pääpiirteittäin, ”millaisen vaelluksen esivanhempamme” ovat tehneet kymmenien vuosituhansien aikana ennen kuin asettuivat Suomeen.

Mielenkiintoinen asiaa koskeva lähiajan uutinen löytyi Keskisuomalainen-lehden 24.10.2014 ilmestyneestä numerosta. Toimittaja Pirjo Nyman selostaa siinä viitasaarelaislähtöisten henkilöiden DNA-testeihin perustuvan tutkimuksen tuloksia.

”Viitasaarelaislähtöiset innostuivat vuosi sitten selvittämään perimäänsä. Viitasari DNA -projekti hyväksyttiin Houstonissa yhdysvaltalaisen, sukututkimuksellisia DNA-testejä tarjoavan toimijan maantieteelliseksi tutkimusalustaksi.

Nyt yli sata testitulosta kertovat, että 80 prosenttia testatuista miehistä kuuluu itäiseen perimään. Tätä N-haploryhmää esiintyy muun muassa Siperian jakuuttien ja mongolian burjaattien isälinjoissa. Kun jään reuna väistyi, nämä mammutinmetsästäjien jälkeläiset hiihtelivät suksen alkumuodoilla Siperian halki. He tekivät ihmiskunnan sukupuun mieslinjoissa yhden pisimmistä siirtymistä maapallolla, kuvailee projektin ylläpitäjä Anne-Margit Stranius.

Idästä saapuneet miehet voidaan jakaa geenettisten mutaatioiden perusteella kolmeen joukkoon. Savolaisia heistä on suurin osa, karjalaisia noin 20 prosenttia ja hämäläisiä loput.

Viitasaarelaisjuuristen savolaisten alkukoti näyttäisi vahvasti olevan Juva-Joroinen-alueella. Kerättyjen näytteiden perusteella sieltä näyttäisi olevan lähtöisin suuri osa tämän viitasaarelaisklaanin esi-isistä, jotka 1500-luvun puolivälissä alkoivat siirtyä kohti Suur-Viitasaarta, toteaa Stranius.

Geenitutkimus on avannut niin minulle kuin monelle muullekin uskomattoman maailman. Se on avartanut maailmankuvaa. Aikaikkuna on laajentunut, lähimenneisyys on nyt 500 vuotta, hehkuttaa Stranius.

Jokainen voi aloittaa omien juuriensa tutkimisen aivan nollapohjalta: tilata näytepurkin netin kautta, rapsuttaa näytteen posken sisäpinnasta ja lähettää sen laboratorioon Yhdysvaltoihin. Tuloksia voi salasanan avulla lukea runsaan kuukauden päästä netistä.”

Entä Heiskaset? Voisimmeko DNA-testien avulla saada yhdistettyä Heiskasten lukuisat sukuhaarat samasta esi-isästä lähteneiksi? Useat suomalaiset sukuseurat ovat jo tällä tavoin menetelleet ja tulokset ovat olleet varsin mielenkiintoisia. Heiskasten sukukirjassa tällaisia yhdistämättömiä sukuhaaroja on useita. Kuinkahan moni sukukirjan miehistä voi sanoa olevansa vanhinta sukuhaaraa – siis Rauhämäkeen vuonna 1592 asumaan asettuneen Pekka Heiskasen tai hänen jonkun isoisoiso... isän jälkeläisiä?

Esimerkiksi Kangaslamilla vuonna 1908 syntyneen Valmis Heiskasen pojat voinevat niin sanoa. Samoin Porosalmen vuonna 1933 kuolleen Kalle Albin Heiskasen miespuoliset jälkeläiset - niin myös samaan sukuhaaraan kuuluva seuramme aiempi puheenjohtaja Markku Heiskanen. Onkohan nykyisen puheenjohtajamme Hannun esi-isä, 1600-luvun alussa Tuusniemen Enonlahteen kotinsa perustanut Antti Pekanpoika Heiskanen myös

samaa sukua? Sukukirjassa asiasta on jo esitetty arvelu: ”Mahtaisikohan isä-Pekka olla lähtöisin Rantasalmelta, jossa Heiskasia jo tuota ennen asui? Tuusniemihän oli vanhastaan rantasalmelaisten erämaita, joten saattaa olla, että juuri sieltä ovat Tuusniemen Heiskasetkin lähtöisin.” Miten mahtaa olla tilanne yläsavo-laisten ja pohjois-karjalaisten sukuhaarojeme kohdalla? Kun sukuhaara kerrallaan selaa sukukirjaamme, löytyy melkein jokaisesta sukuhaarasta sellainen henkilö, jonka DNA:n tutkiminen auttaisi selvittämään kyseisen yhteyden.

Yleisin Suomessa sukututkimuksellista DNA-tutkimusta hoitava firma taitaa olla alussa mainittu Suomi DNA-projekti. Tutkimuksen voi aloittaa tilaamalla halvimman 59 dollaria maksavan testin, mutta kokemus on osoittanut, että sen antama tulos johtaa useimmiten vain jatkotutkimuksiin. Kannattanee siis lähteä liikkeelle tilaamalla Y-DNA 67-testi, jonka hinta on tällä hetkellä 248 dollaria.

Projektin kotisivut löytyvät osoitteesta <https://www.familytreedna.com/public/finland>.

Kaija Heiskanen

Sukuseuran hallitus valmistelee projektia sukuhaarojen yhteneväisyyksien selvittämisestä vuoden 2015 aikana.

Vanha lehtileike Heiskasista

Helsingin sanomat kertoo 15.9.2014 uudelleenjulkaistussa jutussaan tasan 50-vuotta aiemmin, vuonna 1964 pidetyistä pohjoismaisista tietokilpailuista. Kukapa muu siellä meitä Heiskasia edustikin, kuin silloinen seuramme hallituksen jäsen Timo T. Kaukonen!

Lähde: Helsingin Sanomat 15.9.2014

HS 15.9.2014

Neljä Pohjolan maata käy tietokamppailuun.

ENSI KUUSSA alkaa pohjoismaisen tietokilpailu, johon ottavat osaa Suomi, Ruotsi, Tanska ja Norja. Ottelu televisioidaan kaikkiin osanottajamaihin kahdeksana perättäisenä lauantaina Tukholman Sirkuksesta. Asiantuntijat ovat tätä pohjoismaista tietottelua varten laatineet kolmatta-tuhatta kysymystä.

Vapaaehtoiseen koejoukkueeseen, joka esiintyi lauantaina Tukholmassa pidetyssä kenraali-harjoituksessa, kuuluivat historian-tuntijana Mauri Viimola, sotalaivojen erikoistuntijana Heikki Harvilahti sekä Timo Kaukonen, joka on voittanut Tupla tai kuittikilpailun suurimman voiton maantiedon tuntijana. **HS**

S11 0

Puheenjohtaja Hannu Heiskanen 50 vuotta

Sukuseuramme puheenjohtaja Hannu Heiskanen täytti 16. lokakuuta 50 vuotta. Juhlan kunniaksi haastattelimme miehen ikään tullutta Hannua.

Hannu on käynyt sukuseuran tapahtumassa jo kuusivuotiaana, aloitti sukututkimuksen parikymppisenä ja liittyi seuran jäseneksi vähän päälle kolmekymppisenä vuonna 1996.

Hannu, mikä sai sinut ryhtymään sukuseuratyöhön jo noin nuorella iällä?

”Olen ollut kiinnostunut kaikesta vanhas-
ta ja historiasta yleensäkin jo pienestä pitäen. Sukututkimus tuli mukaan serkkuni kautta 1980-luvun alussa, kun hain hänelle perustie-

toja paikallisista savolaisista seurakunnista. Hän tutki kaverinsa kanssa sukuhaaramme sitten valtionarkistossa ja pääsi 1800-luvun alkupuolelle saakka. Olin aivan mykistynyt kun sain tietää millaisia ja minkä nimisiä esi-isäni olivat olleet ja kuinka eläneet. Eniten minua kiehtoi, että sen ajan torpparit painuivat manan majoille useiden polvien ajan jo nelikymppisinä! Sukututkimuksessa oli välillä pitkiä taukoja työskennellessäni eri puolilla Suomea, ja perheen perustaminenkin vei oman aikansa ja energiansa. Minulla ei ollut mahdollisuuksia eikä taitojakaan vierail-
la arkistoissa tutkimassa kirkonkirjoja vaan

Hannu 50 vuotta.

jatkoin ainoastaan tiedusteluja seurakuntien kirkkoherranvirastoista.”

Sukuseuraan liittyminen oli kuitenkin vähän sattumankauppaa, Hannu kertoo. ”Puijon talvikisoissa kevättalvella 1996 tapasin sattumalta Timo Heiskasen. Hän kyseli minulta ja isältäni - olimme nimittäin Timon ja Kaijan naapureita 1970-luvulla - olimmeko lähettäneet tietoja valmisteilla olevaan Heiskasten sukukirjaan. En ollut kuullutkaan koko hankkeesta, koska en kuulunut sukuseuraan, vaikka setäni on ollut jäsen 1970-luvun alusta lähtien ja isänikin on ollut toiminnassa mukana 1970-luvulla. Siitäpä sainkin kipinän ja keräsin kaiken mahdollisen tiedon ja töytäsin tietoineni Timon ja Kaijan luo. Jo siellä löysimme jatkumoa heillä hallussa olevan aineiston kautta Tuusniemen haaraan, jota edustan. Pääsin heti muutamia sukupolvia taaksepäin - tarunhoitoiselle 1700-luvulle saakka! Siitä lähtien olen tehnyt sitten sukututkimusta välillä erittäinkin aktiivisesti. Samoihin aikoihin astui netti kuvaan ja sen kautta avautui aivan uudet mahdollisuudet tehdä sukututkimusta mm. Hiski-hakuriohjelman kautta.”

Mitä sukututkimus on sinulle antanut? Entä mikä on ollut kiintoisin löydöksesi vuosien varrella?

”Mielenkiintoisinta on ollut oman sukutaustani selvittäminen. Omaa sukuhaaraani tunnen nyt jo 15 miespolven, eli noin 500 vuoden ajalta. Tuntuu huikealta ajatella että jokainen heistä ja heidän esi-isänsäkin ovat olleet yksi lenkki katkeamattomassa sukupolvien ketjussa - jokainen omalla ajallaan ja omassa aikakaudessaan. Täytyy muistaa, että joskus satojen vuosien kuluttua sitä on itsekin vain yksi lenkki tuossa ketjussa. Sukututkimus on avannut minulle uuden maailman ja toivottavasti olen pystynyt edistämään tietoisuutta aiemmista polvista ja tallentamaan nykyisyyttä jälkipolville.”

”Vanhemmilla sukupolvillahan ei tällaista tarvetta ollut, kuten muistan isoisäni suutarimestari Juho Heiskasen (s. 1903) kertomuksista. Ihmisten kaikki aika meni yleensä jokapäiväisen elannon hankkimiseen. Elettiin vain nykyhetkeä, eikä vanhoja muisteltu

Hannu Heiskanen

- Syntynyt Kuopiossa ja viettänyt lapsuutensa ja nuoruutensa Kuopiossa ja Siilinjärvellä. Asunut työn vuoksi 1990-luvulla Seinäjoella, Joensuussa, Rovaniemellä ja Jyväskylässä. Muuttanut perheineen savolaisten Ameriikkaan Kotkaan vuonna 2006.
- Perheeseen kuuluu 17-vuotias poika ja 16- ja 14-vuotiaat työt. Avioliiton myötä tullut vanhin lapsi on jo lentänyt pesästä.
- Opiskellut ja työskennellyt ensin metsäalalla ja sitten lukuisissa eri tehtävissä rautakaupan alalla. Ura K-ryhmässä on jatkunut jo 30 vuotta, ensin vähittäiskaupassa mm. myyjänä, osastonhoitajana ja tavaratalopäällikkönä useissa K-raudoissa ja sitten eri tehtävissä tukkukaupan puolella. Nykyisin myyntipäällikkö Rautakeskossa vastuualueena työkalut, pienrautatuotteet ja puutarhakoneet Suomessa.
- Heiskasten sukuseuran hallituksessa vuodesta 2006. Varapuheenjohtaja 2008-09 ja puheenjohtaja vuodesta 2009 alkaen.
- Kirjoittanut mm. neljä sukukirjaa ja toimittanut Heiskasten sukuseuran 50-vuotishistoriikin.
- Valittiin Vuoden Heiskaseksi vuonna 2008.
- Harrastuksia sukututkimuksen lisäksi historian lukeminen ja vanhojen esineiden keräily kolikoista ja aseista aina kirjoihin ja piharakennuksiin asti.
- Myös maanpuolustustyö on sydäntä lähellä. Suoritti varusmiespalveluksen Savon Prikaatissa ja kävi RUK:n kurssin 183. Sen jälkeen takana noin 30 kertausharjoitusta. Sotilasarvo yliluutnantti.

muuten kuin hyötynäkökohtien vuoksi, kuten vaikkapa maanviljelyksen kokemuspohjaista tietoa ja erilaisia kädentaitoja. Tulevaisuutta ei osattu juurikaan suunnitella ja jopa tulevan talven ruoka- ja rehuvarojen arviointi tuotti entisaikain ihmisille suuria vaikeuksia.”

”Ihmisten lyhyestä eliniästä minulla on mielenkiintoinen esimerkki. Isäni Tauno Heiskanen (s. 1938) oli itsestäni lähtien suoraan alenevassa polvessa tuntemani sukuhaaran ensimmäinen lapsi, joka eli samaan aikaan kuin oma isoisänsä!”

Entä mitä sukuseuratyö on antanut sinulle? Mikä on ollut mieleenpainuvinta sukuseurauralla ja puheenjohtajakaudella?

”Sukuseura on antanut yhteenkuuluvaisuutta – tunteen kuulumisesta tiettyyn porukkaan ja heimoon. Sukuseura on myös tavallaan nivaunut yhteen muuta historiapainotteista harrastustoimintaani, auttanut luomaan eräänlaisen kokonaiskuvan ihmiselon ihanuudesta ja kurjuudesta aikojen saatossa. Tietysti tämä on myös järjestötoimintaa ja se on antanut taitoja, jotka ovat hyödyksi työssäkin, esimerkiksi kuvien käsittely, jota olen oppinut sukukirjoja tehdessä, ja kirjoittaminen, jota olen oppinut lehteen juttuja laatiessa.”

”Mieleenpainuvin tapahtuma olivat varmasti seuran 50-vuotisjuhlat. Sain myös kunnian olla tilaisuudessa puheenjohtajana ja muutenkin puuhaamassa tilaisuuden järjestelyjä ja taustatoimintoja.”

Olet itse tullut mukaan sukuseuran toimintaan nuorella iällä ja olet edelleen hallituksessa nuoremmasta päästä. Miten saamme toimintaan mukaan lisää nuoria?

”Kyllä kaikki lähtee omasta kiinnostuksesta. Tiedän kokemuksesta, että potentiaalista kiinnostusta sukuasioihin alkaa löytyä vasta yli kolmekymppisistä enemmän. Heidän mukaan saantinsa mm. hallitustyöskentelyyn, aktiiviseksi sukututkimuksen harrastajiksi ja Heiskaset-lehden kirjeenvaihtajiksi olisi mielestäni antoisampaa kuin 15-20-vuotiaiden nuorten väkisin mukaan kosiskelu. Siinä iässä ihmi-

sellä on kyllä aivan muut asiat mielessä kuin esi-isät ja muut sukulaiset. Nuoremmat lapset toki kulkevat mukavasti perheen mukana esimerkiksi kesätapaamisissa ja heille saattaa jäädä aivoihin joku muistijälki tapahtumasta.”

Samaan aikaan kanssasi juhlii merkkipäivään tämä sukuseuramme Heiskaset-lehti. Miten onnittelisit 25-vuotiasta lehteämme?

”Lehti on ollut käänteentekevä seuran toiminnassa! Se kasvattaa yhteishenkeä ja pitää yhteisöä yllä – moni jäsenistämme suorastaan odottaa lehden tuloa. Toivon että lehti olisi jatkossa mahdollisimman monipuolinen, jotta se kiinnostaisi kaikkia sukumme jäseniä.”

Syntymäpäivähaastatteluissa katsotaan aina myös tulevaisuuteen. Mitä odotat sukuseuratyön tulevaisuudelta?

”Odotan seuralaisilta aktiivista osallistumista seuran toimintaan itse kunkin kykyjen ja halujen mukaan. Seuramme on vireä ja sen täytyy pysyä mukana ajan hengessä. Sähköinen tiedottaminen, kotisivut, facebook-ryhmä ym. someasiat vaativat tulevaisuudessa seuraltamme ja seuralaisiltamme aivan uudenlaista osaamista ja asennoitumista. Juuri näihin asioihin kaivattaisiin nuorta motivoitunutta porukkaa pyörittämään toimintaa ja edelleen aktivoimaan muita. Kauan eläköön Heiskasten sukuseura!”

*Haastattelijana toimi varapuheenjohtaja
Perttu Kähäri.*

Väitöstilaisuus 10.10.2014. Kuvassa vasemmalla Perttu Kähäri, keskellä kustos, Aalto-yliopiston kauppakorkeakoulun varadekaani, professori Rebecca Piekkari ja oikealla vastaväittäjä Phillip C. Nell Wirtschaftsuniversität Wienistä.

Varapuheenjohtajan väitöstilaisuus

Sukuseura onnittelee seuran varapuheenjohtajaa Perttu Kähäriä, joka väitteli tohtoriksi Aalto-yliopiston kauppakorkeakoulussa 10.10.2014. Väitös oli kansainvälisen liiketoiminnan alalta ja väitöskirjan otsikko Why do regional headquarters live and die?

Perttu Kähäri on tutkinut Suomessa toimineita ulkomaisten yhtiöiden tytäryhtiöitä, jotka toimivat aluepääkonttoreina eli niillä oli vastuu muista maista Suomen lisäksi. Tutkimuksessa selvitettiin, mitä näille yli 300 aluepääkonttorille tapahtui vuosina 1998-2010. Useimmat ovat säilyttäneet vastuunsa, mutta lähes kaikkien vastuut ovat muuttuneet. Lähes puolet aluepääkonttori-vastuista on kokonaan menetetty. Joskus menestys on tuonut myös lisää vastuuta.

- Aluepääkonttoreita on olemassa, koska ne tuottavat lisäarvoa emo- ja tytäryhtiöilleen pienemmin kustannuksin kuin muut vaihtoehdot. Ne ovat dynaaminen osa monikansallista yritystä, selvittää Perttu Kähäri.

- Toisaalta aluepääkonttori kuolee pois, jos se lakkaa tuottamasta lisäarvoa, jos se menettää emonsa luottamuksen tai jos äkillinen muutos konsernissa tai ulkoisessa ympäristössä vaikuttaa sen asemaan osana monikansallisen yrityksen organisaatiorakennetta, Perttu Kähäri jatkaa.

Väitöstutkimus herätti mielenkiintoa myös mediassa. Helsingin Sanomat uutisoi tuloksista laajasti ja myös ainakin YLE sekä Talouselämä kertoivat tutkimuksen tuloksista.

*Teksti Perttu Kähäri
Kuva Bo Weckström*

Kirjastovastaavan palsta

Olen kartoittanut Heiskasten sukuseuran kirjaston. Tarkoitus on saada luettelo kirjoista tietoineen sukuseuran nettisivuille. Tietojen kirjaaminen on vielä kesken, joten tietoa ei ole vielä saatavilla.

Yhteensä seuralla on 50 kirjaa. Näistä 9 on Heiskasten kirjoittamia, 9 Heiskasista, 5 joiden tekijä on Heiskasten sukuseuran jäsen tai läheisessä yhteydessä Heiskasiin, 19 käsittelee sukututkimusta ja 8 liittyy muihin sukuihin kuin Heiskasten suku. Kirjoista on ainakin 20 saatu lahjoituksina, joko tekijöiltä tai muilta henkilöiltä. Seura ottaa mielellään vastaan lahjoituksia, jotta saisimme tätä puolta sukumme jäsenistä tallennettua. Perinteisesti kirjoja on lahjoitettu sukukokouksissa, mutta muutenkin voi toimia.

Olen viimeksi mennyt kirjallisuudessa taaksepäin. Viimeksi kirjoitin V.A. Heiskasen ansiokkaista Tähtitiede I:stä ja II:sta. Kirjahyllystäni löytyi paksu tähtitieteen opus: Newcomb-Engelman: Tähtimaailma WSOY:n painamana 1929. Toimittanut V.A. Heiskanen. Alkupuheessaan hän kertoo suunnitelleensa toimittaa noin 1924 suomenkielisen tähtitieteen teoksen siten, että olisi kirjoittanut sen itse. Työ olisi vaahtunut useita vuosia ja hän luopui siinä vaiheessa aikeesta. Tämänkin teoksen kääntäminen vei kolme vuotta ja kirja ilmestyi vasta kaksi vuotta käsikirjoituksen jälkeen. Teos ei ole puhdas käännös, vaan toimitettu paljon laajemmaksi kuin alkuperäinen saksalainen teos. Kirja sisältää valtavan tietomäärän aikansa tähtitieteen saavutuksista. Osa tiedosta on vanhentunut, mutta kertoo osaltaan kuinka paljon on tehty töitä jo siihen mennessä maailmankuvamme laajentamiseksi kohti kaukaista avaruutta. Kirjan teksti on sujuvaa suomea eikä kielessä paisa saksalainen alkuperä. Tietojen valtava määrä ja systemaattisuus viittaa kuitenkin alkuperäisten tekijöiden kotimaahan ja järjestelmällisyyteen. Kirja keskittyy vahvasti havaintolaitteiden kuvaamiseen, aurinkokunnan tutkimiseen ja lähitähtien sekä linnunradan tutkimiseen. Lähigalaksien tutkiminen on aluillaan. Maailman-

kaikkeuden alkuun ja loppuunkin viittaillaan viimeisillä sivuilla. Kesti noin 25 vuotta siihen, että tekijä toteutti varhaisen aikeensa oman kirjan kirjoittamisesta. Sekä tämä kirja, että Tähtitiede I ja II ovat loistava saavutus mieheltä, joka teki elämäntyönsä ei tähtitieteen vaan geodesian alalla tiedemaailman huipulla.

Toinen takauma kirjallisuudessa on Raimo Heiskasen Saadun tiedon mukaan... Päämajan johtama tiedustelu 1939-1945. Otava 1989. Tämä kertoo ajasta ennen kirjaa Stella Polaris, josta kirjoitin edellisessä lehdessä. Kirja on hieno kuvaus aiheesta, josta suuri osa dokumentteja on kadonnut ilmeisesti tarkoituksella tuhotuina. Onneksi tekovaiheessa oli vielä hengissä henkilöitä, jotka olivat olleet mukana tekemässä asioita ja joita voitiin haastatella. Kirja kuvaa, kuinka suomalaiset vakoilivat pääasiassa Neuvostoliittoa sotien aikana ja välillä. Pyrittiin saamaan mahdollisimman täydellinen kuva vihollisen miehistöstä, aseistuksesta, teollisuudesta, maataloudesta, taloudellisesta tilasta ja väestön mielialoista. Työssä käytettiin normaaleja vakoilumenetelmiä: radiokuuntelua, salaisia agentteja, kaukopartiomiehiä, vankien kuusteluja ja lentovakoilua. Todella tärkeä asia oli jakaa saatu tieto nopeasti kaikille tarvitseville ja vain heille. Kirjassa on kerrottu työhön osallistuneiden henkilöiden nimet. En ole itse kovin kiinnostunut sotahistoriasta, mutta silmiini osui joitakin myöhemmin Suomessa johtavissa asemissa olleita geologeja. Yksittäinen nimi Holger Jalander pisti myös silmään, koska hän toimi aikanaan opettajanani Teknillisessä Korkeakoulussa. Kirjassa oli vain mainittu nimi ja arvo, mutta Internetin ihmeellisestä maailmasta löytyi tieto, että hän oli ilmeisesti päävastuussa kaukopartiomiesten käyttämän Kyynele-radion suunnittelussa. Kyynelehan oli saanut nimensä siitä, että sitä käytettiin salaa korpikuusien alla. Kaiken kaikkiaan mielenkiintoinen kirja viime sotiemme yhdestä tärkeästä osa-alueesta.

*Kirjastovastaava Voitto Heiskanen
voitto.heiskanen@elisanet.fi, 040-5941486*

Heiskasen veljekset saarella

Kaikkihan tuntevat tai ainakin tietävät teoksen ”Albatrossi ja Heiskanen”. Vainion Junnu kävi poikaporukalla saarella (naisia ei huolitettu mukaan). Porukassa oli mukana myös nimimies Heiskanen. Saari oli Kotkan edustalla oleva Lehmä. Junnun porukka oli saaren pohjoispäässä ja meidän porukka kolmikilometrisen saaren eteläpäässä. Emme tunteneet Junnun kaveria, Junnu alkoi saada nimeä esimerkiksi ”Juhannustansseista”, joiden tapahtumapaikaksi ainakin minulle on väitetty kyseistä Lehmän saarta.

Toisistamme tietämättä vietimme varmaan monta monituista kesäviikonloppua samassa saarella. Meillä oli vakiopaikka kallioisessa niemenkärjessä. Kun lankoni Jääskeläisen Matti rantautui niemeen, olivat kaverit kysyneet, kuinka uskalsit mennä Heiskasten paikalle. Maahan ei ollut meidän, omistajakin oli tiedossa ja suullinen lupa leiriytyä. Myöhemmin, kun omistaja rakensi rantasaunan, niin oleilu jatkui, koska omistaja ei käyttänyt saunaansa oikeastaan ollenkaan, vaan varoi rakennusluvan vanhenemista.

Meitä oli Lehmässä iso porukka. Aina ei olleet kaikki mukana ja lasten syntyessä ja kasvaessa he tulivat ensin mukaan ja jossain vaiheessa jäivät pois ja aikuisistakin osa siirtyi haudan lepoon. Veljeksiä oli neljä ja sisaria kaksi. Vanhin veli oli isäni Väinö vaimonaan äitini Maire. Meitä oli kolme lasta, Eila, Marja-Liisa ja minä Voitto. Eilan lisäksi olivat hänen miehensä, edellä mainittu Matti ja lapset Mirja, Tarja ja Antti. Toiseksi vanhin veli oli Kauko ja hänen vaimonsa Valma. Lapsia oli Anne, Reijo, Toni ja Marianne. Sisaria oli Elsa Aarnio ja hänen miehensä Ville sekä heidän lapsensa Ritva, Raili ja Pertti. Toinen sisar oli Maire Lempiäinen ja hänen miehensä Arvi sekä lapset Kauko, Tuula ja Soile. Veljiä oli lisää Veikko ja hänen vaimonsa Maire sekä lapset Markku, Seppo ja Juha ja nuorin veli Lasse, hänen vaimonsa Esteri sekä poika Seppo. Toivottavasti muistin suunnilleen kaikki. Yhteensä 12 henkeä vanhinta sukupol-

vea, 18 henkeä seuraavaa ja 3 sitä seuraavaa, eli 33 henkeä. Kaikki eivät varmaan koskaan olleet yhtä aikaa, mutta varmaan parhaimmillaan parikymmentä henkeä.

Saareen kuljettiin pääasiassa kolmella veneellä. Isälläni oli sotien välillä käytettynä ostettu puinen soutuvene, joka vanhemmiten sai pienen keskimoottorin ja lasikuituverhouksen. Siihen mahtui periaatteessa noin viisi henkeä, mutta usein menin sillä yksin kun se oli köydelä ison veneen perässä. Iso vene oli sisarusten yhteinen puinen keskimoottorivene. Siinä oli leveät partaat. Se oli kuulemma vanha pirtun salakuljetusvene, jossa pirtukanisterit olivat olleet naruletkassa partailla ja jos tullivene lähestyi, niin naru katkaistiin ja kanisteriletka painui pohjaan, josta se myöhemmin noudettiin. Tähän veneeseen mahtui varmaan parikymmentä henkeä, kun osa oli lapsia. Eila kulki perheineen heidän omalla veneellään (partiokaverini nimittivät sen Kelluvaksi Karhuksi). Jas jos ei ehtinyt yhteiseen kyytiin, tultiin ”tuurilla” eli vuoromoottorilla, jolla päästiin parin kilometrin päähän leiripaikastamme. Minä myös liftasin usein Lehmään. Menin Sapokan venelaitureille norkoilemaan ja kun näin jonkin veneen olevan lähdössä, menin kysymään, pääsisikö Lehmään. Yleensä viimeistään kolmannella moottoriveneellä pääsi.

Saarella majoituttiin teltoihin. Meillä oli USA:n armeijan ylijäämämyynnistä hankittu teltta, joka oli ommeltu kasaan kapeista kais-toista, joita sotilaat olivat aikanaan liittäneet toisiinsa napeilla. Rautaiset napit olivat edelleen jäljellä. Nuoremmilla sisaruksilla oli uudempia joko harjateltoja tai Sopuja. Telttojen pohjalla oli gutsetin vilttiä, eli viirakangasta. Maidot ja muut kylmyyttä vaativat ruoat käärittiin märkään sanomalehteen ja sijoitettiin sopiviin kallionkoloihin. Iso osa ruoasta oli savuahvenet, joihin raaka-aine haettiin merestä onkimalla.

Mitä me sitten teimme siellä saarella? Aika ei ainakaan silloin tuntunut koskaan pitkältä. Ukot, eli veljekset ja aikaa myöten myös mies-

puoliset serkkuni onkivat veneistä. Miehet tunsivat kaikki ottavat karit ja osasivat mennä niille rantasaarilta otettujen ristisuuntimien avulla. Kalaa tuli yleensä aina, lähinnä ahvenia, joskus lahnoja tai kampeloita. Ahvenet valtaosin savustettiin, koska perkaus oli helppoa, vain sisämykset pois. Jos haluttiin paistiahvenia tai keitokalvoja, niin kalat piti suomustaa, joka oli jo työläämpää. Kalan perkaukseen ”pääsivät” naisetkin mukaan. Savustus tapahtui metallilaatikoissa ja se oli yleensä jonkun miehen vastuulla. Jos se osui sedälleni Kaukolle, hän usein opasti meitä serkuksia, hakekaapas pojat metsästä puita, tehkää nuotio tuohon kivenkoloon ja sitten hakekaa lepän oksia, sekä tuoreita, että kuivia, laittakaa ne savustuslaatikon pohjalle ja latokaa kalat rutilöille, laittakaa kansi päälle ja laatikko nuotiolle. Näin lyötiin kaksi karpästä yhdellä iskulla, Kauko pääsi kalansavustusvuorostaan ja me opimme savustamaan kaloja.

Marja-aikana kerättiin marjoja. Mustikoita saatiin Lehmästä, syyskesällä kului selvä polku marjametsään. Puolukat ja vadelmat haettiin joko lähisaarista: Kirkonmaasta, Kuutsalosta tai Tiuholmasta (Vattusaari meille lapsille, myös saunavastat tehtiin siellä talveksi). Marja-aikaan käytiin myös muualla saarissa, Koukkusaaresta, Munapirtissä, Pirtnuorassa ja KTP:n vapaa-ajanviettopaikassa Summassa. Kaksi viimeistä ei ollut saaria, mutta kun sinne aina mentiin veneellä, niin meille se oli saareen menoa. Marjankeruu ei ollut aina meistä lapsista todellakaan hauskaa, mutta yleensä ei ollut muutakaan vaihtoehtoa kuin olla metsässä ja olla keräävinään marjoja tai kerätä marjoja. Ja kun vaihtoehdot olivat käytännössä yhtä raskaita, niin tulihan niitä marjoja kerättyäkin.

Veljekset olivat kovia kortin pelaajia. Kun puiden varaan viritettiin vanha lainapeitteen pressu, niin kortinpeluu sujui sateellakin. Marjapussin peluu saattoi satunnaisilta ohikulkijoista kuulostaa lähinnä hurjalta juopottelulta. Ukot haukkui ja kirosivat toisiaan suuriäänisesti, kun tuntui, että kukaan muu kuin hän itse ei osannut pelata oikein. Alkoholiala ei minun tietääkseni käytetty (ainakaan minä en huomannut, ja olimme varmaan serkkujen kanssa huomanneet).

Nuoriso ui paljon. Meillä oli loistava uima-

paikka. Rannat olivat sileitä kallioita, ei mennyt hiekkaa vaatteisiin eikä ruokaan, mutta puolen metrin syvyydeltä alkoi mitä hienoin hiekka, jolle oli vielä mainio kulkureitti rannalta, kun osasi mennä oikeasta kohdasta. Vesi oli aina kesäisin lämmintä (vanhemmilta salaa uinti aloitettiin yleensä äitienpäivänä, kun vesi oli noin 9 asteista). Opimme kaikki uimaan aikanamme ja leikimme vedessä kaikenlaista, voltteja meni parhaimmillaan kymmenen peräkkäin sekä eteen, että taakse. Leikkimme lähestyivät nykyajan vesijumppaa.

Välillä pelasimme lentopalloa läheisellä taisaisella kalliolla. Verkkona oli kahden puun väliin viritetty köysi ja pallona nahkakuorinen jalkapallo. Pallo oli tosi painava sellaisenaankin ja jos se luiskahti mereen, kuten yleensä kävi, niin nahkakuori kastuessaan tuli kahta painavammaksi. Tähän lentopallopeliin osallistuivat ukotkin mielellään. He olivat kaikki entisiä innokkaita jalkapallon pelaajia, mutta kyseisellä paikalla ei jalkapalloa voinut pelata, joten oli tyytyminen lentopalloon. Naru verkkona oli tietysti oiva riidan lähde, kun ei aina oltu samaa mieltä siitä, menikö pallo narun yli vai ali. Ja taas ukot pääsivät haukkumaan toisiaan. Ilmeisesti haukkuminen kuului heidän ystävyhteensä, koska he aina jaksoivat lähteä yhdessä saareen.

Yksi vapaa-ajanviettotapa oli, että kiersimme saarta ympäri. Rannoilla näki muita ihmisiä ja sieltä löytyi kaikenlaista mielenkiintoista. Läheltä kulki laivaväylä ja laivoilta lensi mereen erilaisia tavaroita. Parhaimpia oli hellekypärä, erilaiset tyhjat pullot, mielenkiintoiset sähkölamput, joissa ei ollut kierrettä, kuten suomalaisissa lampuissa vaan kaksi metallipiikkiä kannassa. Joskus löytyi lasipalloja narupusseissa, jotka olivat toimineet isorysän merkkeinä. Kävin vastikään meriaiheisessa kaupassa, jossa myytiin samanlaisia noin 50 euron hinnalla. Kysyin ovatko ne aitoja. Vastaus oli että ei, Kiinassa tehtyjä, aidot maksaisivat kuulemma noin kymmenen kertaa enemmän. Nehän olisivat nykyään oikeita aarteita. Rannalla oli tietysti sulkia ja kuolleita lintuja. Joskus törmäsimme myös kuolleeseen hylkeeseen. Haju oli todella mahtava. Opimme myös melko lailla lintujen

Iso vene nuorempana.

ja kasvien nimiä (siihen aikaan kerättiin oppikoulussa kasveja, vanhimmat serkuksistani 120 kappaletta ja minäkin 80 kappaletta, rannoilta olisi löytynyt ne helposti, mutta yleensä ne jäivät syksyyn kotinurkilta kerättäviksi).

Siihen aikaan tehtiin lauantainakin töitä, joten viikonloppu alkoi noin 14:00 lauantaina ja loppui sunnuntai-iltana. Mutta saaresta piti lähteä pois niin aikaisin, että ehti katsomaan KTP:n jalkapalloa klo 18:00, paitsi että Veikko toimi tuomarina ja hänellä oli tuomarintehtävät muualla kuin Kotkassa, joten usein lähdettiin jo puolilta päivin. Eli kasattiin teltat, kerättiin

pohjapressut, pakattiin kaikki veneisiin ja lähdettiin kohti Kotkaa. Tietysti kesälomalla saatettiin viipyä lähes viikkokin kerrallaan, mutta silloin piti palata kaupunkiin hakemaan ruokaa.

Olot olivat nykyajan mittapuun mukaan melko ankeat, mutta nykyisin voi vastaavia kokemuksia ostaa erilaisilta elämysyrittäjiltä. Meille jäi silloisten kalojen, marjojen ja saunavastojen lisäksi tärkeät muistot lähisukulaisistamme, sisarususten yhteenkuuluvuudesta ja aurinkoisista kesäpäivistä. Isovene on tietääkseni vielä hengissä, isäni soutuvene paloi juhannuskokossa noin vuonna 2000.

Voitto Heiskanen

Purjehdus Turkissa Paula Erama-Kuosmanen ruorissa

Ensi vuonna sitten kohti Turkin vesiä uudelleen

Ensimmäistä kertaa elämässäni saisin mahdollisuuden mennä purjehtimaan ihan oikealla purjeveneellä. Hieman jännitti. En ole koskaan aikaisemmin jalanikaan astunut sellaiseen.

Matka alkoi Helsingistä josta lensimme ensin Istanbuliin ja sieltä Dalamaniin. Dalamanin kentällä oli taksi odottamassa vieden meidät Göcek nimiseen satamakaupunkiin. Sinne saavuimme yöllä, majoittuen hotelliin, joten emme nähneet kunnolla satamaa, muusta maisemasta puhumattakaan.

Aamulla menimme satamaan..hupsista, hoho, purjeveneitä silmin kantamattomiin. Pienoinen epäily nousi mieleeni, kuinka ihmeessä ikinä löydämme meidän Aino purjeveneen? Kokonainen mastojen taivas oli vastassa.

Löysimme Ainon ja aloitimme ruokavaraston täytön. Vettä tuli ostettua enemmän kuin koskaan. Ilma kuumaa (+32) ja aurinko paistoi siniseltä taivaalta. Tiesimme että vettä tulisi juotua todella paljon. Kahvia, tottakai, olemmehan suomalaisia.. se on ”must”!

Köydet irti ja varovasti peruuttaen satamahenkilökunnan avulla kohti seikkailuja. Suunnatoman kaunis aavameri saarineen oli edessämme. Ihanaa.

Keräilin köysiä nippuun ja avasin purjesuojien vetoketjut. Kuljimme moottorilla, sillä tuuli oli olematon. No sehän sopi minulle. Halusin aloittaa tutustumalla veneeseemme ensin ennen kuin edes kuvittelin osaavani ”purjehtia”.

Kaunis sinisenvihreä vesi ja todellakin hienot maisemat sekä monta, monta purjevenettä eri maa lipuilla varustettuna kyntämässä Turkin vesiä.

Matkamme oli suotuista ja oli hienoa päästä pulahtamaan +28 asteiseen veteen Aino purjevenemme peräosasta viilentämään itseään.

Pysähdyimme pieniin satamiin jossa aina ystävällinen henkilökunta auttoi narujen kanssa.

Satamamaksu oli illallinen heidän ravintolasaan. Ja sehän sopi meille. Ruoka hyvää eikä maksanut paljoa.

Viikko vierähti ja koitti kotiin paluun aika. Mieheni kysyi, ”no, oletko halukas lähtemään ensi vuonna uudelleen?” ...ja totta toki, olin valmis ja innoissani. Kiitos Aino purjevenemme, kun annoit minulle mahtavan elämyksen.

Kapteenina toimi Risto Kuosmanen ja kaptenskamessityttönä, Paula Erama-Kuosmanen

Sahdin synty

Ukko tuossa tuumiskeli,
mennehiä pohdiskellen,
mistä laulu laulettava,
värssyn pätkä värkätyksi.

Muistui mielehen emäntä,
monen piiraan ohjeistaja,
hänpä piiraat pyöritteli,
syötäväksi valmisteli,
vaatii piiras kostuketta,
olutohjetta ohehen,

Mistä oikeeta olutta,
juhla juomasta väelle,
kun ei millään itse muista,
kaljan syntyjä syviä.

Emäntäpä hellan luota,
kun oli tuttuinen asia,
aukaisi sanasen arkun,
Ukollekin ohjeheksi:
Ohrasta oluen synty,
humalasta vahva juoma,

Kanna vettä korvollasi,
pata suuri puolillensa,
siihen ohria lisääle,
hulppeesti humaloitakin,
ala keitellä seosta,
voimavettä valmistella.

Varaa aikoa omaasi,
koko päivänen peräti,
mittaa ohrat aineksiksi,
kaljan voimaksi viritä,
pataan saunasi kotoisen,
keitinliemen kiehunnaksi.

Laita oljet kuurnasehen,
makuukselle pohjaselle,
vähän irti pohjasesta,
pikku listojen avulla,
päälle olkein mittaele,
mäskin puolta annostele,
veden kanssa leikittelle,
juoksuttele hiljaisesti.

Vierre vahva ruskeata
juoma vielä hiljaisena,
eipä miehisen makuista,
sahtijuomasen veroista.

Olut ei alkane hapata,
sahtijuomaksi edetä,
ellet laita mausteheksi,
hiivanpuolta seuraseksi,
siitä syntyy kaljan voima,
sahtijuomasen veroinen.

Laita liemi tynnyrihin,
puisten vanteiden sisälle,
siellä ähkii keitinliemi,
kalja tappinsa takana,
kuluu aikoa vähäsen,
ehkä viikko vierähtävi.

Nyt on juoma oivallinen,
sahtijuomaksi edennyt,
tynnyriin tapitettuna,
kellarissa kypsytetty.

Vielä ohjeisti emäntä,
kova kaljan keittelijä:
nauti tuopista olutta,
sahtii kaks'korva kiposta.

Joskus käypi turmeluksi,
herkku heittiötapasten,
miesten sahtii maistellessa,
jotkut aika ahkerasti,
silloin joukot juopuilevat,
uinahtavi Ukkonenkin,
sakeasta sahtisesta,
kaljasta kotiemännän.

Niinpä syntyi oiva juoma,
sahdin laillapa pidetty,
eipä lauluset lopahda,
kielenkannat kangistune,
sahdin kanssa puuhattaissa,
jönkyjuomaa nautittaissa,
silloin istujat ilakoi,
pajattavat penkeiltänsä,
kun on kunnon juhlahetki,
sahtiakin maisteltuna.

Siitä sai hyvän nimensä,
sahti kuulun kunniansa,
kun oli juoma maittävaista,
hurskaasti humalluttava,
pistäin naiset naurusuulle,
miehet mielelle hyvälle,
hurskaat hillittyyn ilohon,
väliin hullut huppelohon.

Jorma Heikkilä

☞ Kuolleita ☞

TAUNO MIKAEL HEISKANEN

s. 29.1.1925 Lappeenranta

k. 21.3.2013 Lappeenranta

Vaneriteknikko Kaukaan tehdas.

Suur - Pielisen sukuhaara

PEKKA ILMARI HEISKANEN

s. 5.5. 1929 Lappeenranta

k. 21.2.2014 Helsinki

Lavastaja

Suur - Pielisen sukuhaara

ANNA - LIISA HEISKANEN

o.s. Itkonen

s. 7.11.1930 Leppävirta

k. 23.8.2014 Varkaus

Kauppia

Harjuranta 3 sukuhaara

RAIJA LEENA MARJATTA HEISKANEN

o.s. Tolvanen

s. 14.1.1958 Rantasalmi, Tuusmäki

k. 4.2.2012

Yrittäjä

Porosalmen sukuhaara

ELMA MARIA

HEISKANEN

O.S REPO

s.12. 2. 1930 Parikkala

k. 4.7.2014 Savonlinna

Emäntä Elma Heiskanen oli seuramme perustajajäseniä ja seuran hallituksessa hän toimi vuosina 1977-80, 1982-85. Usein Elma ja puolisonsa Olavi ottivat ystävällisesti Heiskasia vierailulle kotiinsa Heiskalaan ja kertoivat suvun historiasta. Heidän lastenlapsensa edustavat jo yhdeettätoista Heiskas- sukupolvea Porosalmella.

Siunaus tapahtui 20.7.2014 Rantasalmella.

Kuvassa Elman puoliso Olavi, lapset Juha, Ari, Pasi, Tiina.

Merkkipäiviä

80 vuotta ..

TOIVO HEISKANEN
Kalligrafi, kuvataideopettaja
20.7. 2014 Helsinki

75 vuotta

RAUHA HEISKANEN
o.s. KUPIAINEN
s. 19.1.1915
Tuusniemen 1. Haara

70 vuotta

LAURI HEISKANEN
Pirkkala 21.1.2015

65 vuotta

**PAULA ERAMA-
KUOSMANEN**
Masku 2.1.2015

Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa

OSA 22 • Hannu Heiskanen

Hannu Heiskasen jo yhdeksän vuotta jatkunut fiktiivinen jatkokertomus muinaisista Tuusniemen Heiskasista, jossa on kuitenkin ”tottuutta sitteeks”.

Tapahtui edellisessä jaksossa:

Enonsalon kylässä suoritettiin isojako, eli Kruunu halusi selkeyttää vuosisataiset maanomistukset paremmin tuottaviksi ja helpommin verotettaviksi yhtenäisiksi tiluksiksi. Paikalliset Heiskas-isännät suhtautuivat aluksi ajan tavan mukaan epäluuloisesti sellaisiin esivallan kotkotuksiin. Mutta alistuivat kuitenkin lopulta tähän, vielä nykyisiinkin maanomistusoiloihin pohjautuvaan kauaskantoiseen uudistukseen, huomattessaan hyötyvänsä siitä, kuka mitenkin.

Punainen kukko riehuu Honkalassa

Elettiin varhaiskevättä armon vuonna 1796. Taloon oli syntynyt edellisenä keväänä tyttö-lapsi, jolle annettiin mummonsa mukaan kas-teessa nimeksi Maria. Pikku-Pekka oli pian kaksivuotias tomera miehenalku, joka vipelsi jo kummasti jaloissa. Pientä sisartaan hän ih-mettelikin kovasti:

- *Voe tokkita, voe tokkiita*, Pekka toisteli van-hemmiltaan kuulemaansa lausetta ja osoitteli sormella kehdoissa keinahtelevaa vauvaa.

Maria-muori oli tietysti ajan tavan mu-kaan ominut itselleen perinteisen lapsenpii-an roolin.

Aamupäivällä Pekka-rengin hötälehtäjä ka-pustavahti Silja oli kaikessa kiireessään heit-tänyt puusylyksen renkituvan avoimen uunin eteen, syöksen navetalle auttamaan vasikan-päästössä talon emäntää. Tietenkin avoimes-ta tulipesästä lensi kuin lensikin pihkaisen mäntypuun kirvoittama kipinä kuivaan puu- ja lastukasaan, joka hetkisen kydettyään roi-hahti palamaan.

Toisessa tuvassa villoja kehräävä Maria-muori haistoi ensiksi savunhajun ja tietäen Siljan laittaneen tulet naapurituvan uuniin tempaisi renkituvan oven auki. Sieltä löi kui-tenkin jo sankka savu ja tulenlieskat vastaan. Oven suljettuaan viisas muori kävi koppaa-massa pirtistä lapsenlapsensa Pekan ja Mari-an sekä talon paperit kainaloonsa, syöksen niine hyvineen pihalle raittiiseen ilmaan.

- *Tulukee appuun tulj o' irti!* Muori rääkäi-si navetan ovelta roikottaen hätääntyneitä ja parkuvia penskoja edelleen sylissään.

Toiset naisihmiset pökäsivät navetasta pi-halle töllistelemään liekkien nousemista jo räppänäistä ja luukuista talon katolle.

- *Voe Jiessus sentään*, siunaili Anna-emäntä.

- *Siinä se männöö meijän kotj liekkiin ruuaks.*

- *Pahkeine, ku taesin unneottoo sem puusy-lykse siihe uunievukseen*, tunnusti hätäänty-nyt Silja tahattomasti äskeisen tohelointinsa.

Honkalan vanha hirsikartano liekeissä.

Miesväki oli kauempana talosta heinäkuormaa hakemassa, joten sammutustyö olisi ollut turhaa kolmen naisen voimin. Anna-emäntä lähetti Siljan juoksemaan miehiä vastaan ja kertomaan suuresta onnettomuudesta joka heitä oli tänään kohdannut. Varmuuden vuoksi kotieläimet talutettiin ulos navetasta, sillä koskaan ei voisi olla varma minne päin tuuli kääntyisi ja levittäisi mahdollisesti paloa.

- *No... no... ulos sieltä ynnikit, ee ou vielä kesä, mutta kohta pallaavat perskarvanna, jos että tottele,* kommenteli Anna itsepäisiä lehmiään.

- *Päkä... päkä... päkätit ja pässinpiät, alakakeeha kalappia siitä, jämensi myös Maria-muori kiskoen lampaita ja päsejää ulos lampolasta.*

Itkuiset Pekka ja Maria katselivat aikuisien touhuilua epäuskoisina ja nyyhkyttäen vilusta hytisten navetan nurkalla riepuihin kääriytyneinä.

Ennen kuin miesväki ehti paikalle, Massa-Pekan aikoinaan rakentama hirsitalo oli palanut perustuksiaan myöten. Vanha kuiva hirsikehikko oli roihunnut kuin valtava soihtu, tämä kaamea näky jäi lähtemättömästi yli

kuusikymppisen Marian ja muiden paikalliolijoiden mieleen.

- *Siinä se tulloo tuska lutteillekkii, missä tuppae pallaa,* totesi Anna ironisesti kun ei muutakaan osannut sanoa.

Onneksi sentään piharakennukset säästyivät, sillä katoilla vielä oleva lumi esti muiden rakennusten päre- ja tuohikattojen syttymisen tuulen mukana lentelevistä kipinöistä. Savossahan piharakennukset oli sijoiteltu hie-man kauemmas toisistaan, osin sikin sokin pitkin pihapiiriä juuri palovaaran vuoksi.

Matti-isäntä oli kiukkuinen kuin ampiainen ajaessaan hiestyneellä ja vaahtoavalla hevosellaan pihaan ja karjui äänekkäästi jo kaukaa tullessaan:

- *Voe perkkeleen... perkkeleen... perkkele! Millee kurilla työ onnettomat mänijä polttoo turraattammaa meijä talon.* Ja jatkoi: *O' se nyt perkele ku ee voe selekeesä kiäntee ku se viärän koevun kaatta tullu o' jo häverikkiä tekemässä.*

- *Olj se kumminnii onni onnettomuuvesa että muorj olj tuvassa ja huomav savun. Jos penskat oes ollunna keskenää, nii sinne oesvatten jääneet liekkiin nuolemaks,* puolusteli Anna tapahtunutta. *Meillä olj just vasikanpiästö*

Siljan kanssa mänössä ja sikshä sille se vahinko sattukii, hän jatkoi.

Hieman Matti rauhoittui todettuaan ettei kukaan ollut jäänyt liekkeihin ja Marian ojentaessa hänelle palosta säästyneet talonkirjat. He näet kuvittelivat että he olisivat saattaneet menettää omistusoikeutensa tilaan paperien palaessa poroiksi talon mukana.

Ei ollut vielä palovakuutuksia siihen aikaan maaseudun rahvaalla ja näin ollen kaikki tappio tuli kantaa omasta pussistaan. Onneksi sentään osa taloustavaroista oli sijoitettu pitkin pihapiiriä sijainneisiin aittoihin ja muihin piharakennuksiin. Jopa perintökälnä kulkeva satavuotias jalkajousi säästy sen roikuttua ruoka-aitan seinällä. Anna oli jopa hieman hyvillään vanhan talonrötiskön palaessa maan tasalle. Nyt saataisiin sitten uusi ja tuores koti. Annan salainen toive oli, että jospa isäntä rakentaisi uuteen taloon nyt jo muodissa olevat uloslämpiväät uunit.

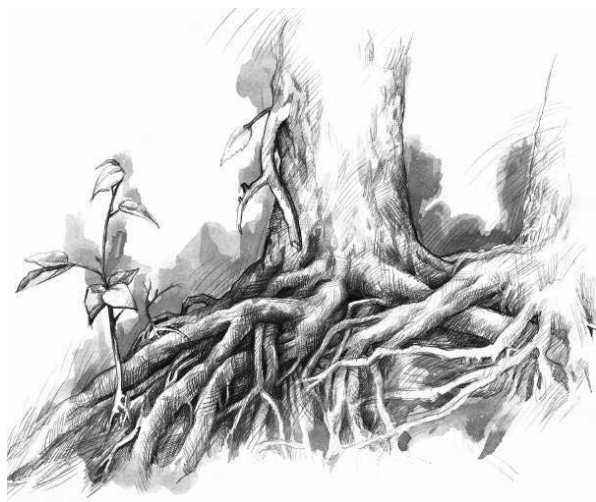
- *Jouttii mokoma vanaha rötiskö palloo, virnotti Anna itsekseen.*

Isäntäväki muutti väliaikaisesti asumaan aittaan ja palkollisten porukka majoittautui navetan ylisille. Matti päätti antaa Pekka-rengin porukalle lähtöpassit heti kun olisi saanut uuden talon valmiiksi.

- *Tuommosia suamarin vätökkäetä ee tiälä ennee tarvita, hän totesi kahden kesken Annalle.*

Muutoinkin Matti toprakoitui palon myötä aivan toiselle tolalle. Elämä ei enää olisi-kaan niin helppoa kuin aiemmin valmiiksi tehdyssä maailmassa. Jos meinasi saada katon päänsä päälle ensi talveksi, oli alettava kiivaasti kaataa puita ja salvoa hirsii uutta rakennusta varten. Tästä Matti sai aimo annoksen potkua elämäänsä, juuri tällaista toimintaa hänen energinen mutta uinuva mielensä oli tietämättään kaivannutkin. Hän oli synnynäinen organisoiija, järjestäen jo heti seuraavalla viikolla naapuritalojen kanssa puunkaato- ja ajotalkoot.

- *Nyt piäs poeka kapristaatumaa tosissaan piä'iliveesä käättöön, totesi Maria-muori hyvillään poikansa tajuttua lopulta oman työn teon tärkeän merkityksen.*

Kaadetut hirret kuorittiin ja salvottiin suurella naapuriporukalla Honkalan pihapiirissä. Jo juhannuksen seutuvilla oli uuden pirtin kehikko harjassa. Niin innolla ja antaumuksella jopa kesken kevättöiden olivat monet naapurit ja sukulaiset olleet mukana talkoissa, että Matti järjesti heille kunnon harjakaiset syöminkeineen ja juominkeineen.

- *Tämähä männöö nyt iha sortillee, Matti myhäili pääsniekkana toimiessaan ja seuraillessaan hirsikehikon nopeaa kohoamista.*

- *Tymleehhä, tympleehhä, eläkkä toskoo!* Huuteli eräs talkoolainen toiselle ylhäältä hirsikehikon päältä.

- *Elähä siellä konahuttele sennii väpetöene, vastasi tämä suu virneessä, mutta samalla kuitenkin kiristäen työtahtiaan.*

Taloon tehtiin kaksi neljän syltä kanttiinsa olevaa tupaa ja lisäksi tupien väliin tehtiin läpkäätävä ja pieni porstuanperäkamari Maria-muorille. Pekka-rengin maailma järkkäyi hänen tajuttuaan että toinen kamari ei tulisiakaan hänen pesueelleen, vaan isännän sotainvalidelijelle Ierikalle asuttavaksi. Matin mielestä tämänkin oli aika akottua ja aloittaa itsenäinen elämä. Taloon tehtiin nyt myös nykyaikaiset uloslämpiväät uunit piiseineen kaikkineen. Toive, jota Maria-muori oli elätellyt jo vuosikymmeniä hiljaisesti mielessään.

Harjakaisissa Heiskas-Ierikka teki lähempää tuttavuutta naapuritalon luontojaan luhnikan Turusen Reetan kanssa ja häitä pääs-

tiin juhlimaan uudessa pirtissä syksyllä, samalla kertaa uuden talon tupaantuliaisten kanssa.

- *Siinäähä nuo männöö molemmat pijot yhellä kertoo, eipään tarvii kestitä niin tuhkatiheesee sammoo porukkaa*, totesi Matti pienoinen alitajuinen nuukuus mielessään.

- *Onha se aena melekone revohka järjestee*, jatkoi tähän Anna-emäntä, hänkin huojentuneen oloisena.

Monikymmenpäisen vierasjoukon kestitseminen teki nimittäin suuren loven talon ruokavarantoihin. Pekka-renki surkutteli tulevaa kohtaloaan ja kaaduttuaan humalapäissään hääiltä hän totesi maassa selällään maaten lakonisesti viimeisiksi sanoikseen ennen sammumistaan:

- *Meinasin kuatua, mutta onneks piäsin pikällein!*

Matti rakenteli kuitenkin mielessään jo toista pitkäkantoista suunnitelmaa. Ylijääneistä puista rakennettiin seuraavana keväänä samaan syssyyn pieni torppa Pekalle, vähän matkan päähän talosta. Näin ollen Matti välttyi palkanmaksusta rengille, torppari kun suoritti torpan vuokran työlleen ja maataloustuotteilla. Tämä osoittaa, että Matti oli hyvin avarasydäminen mies. Ei sitä ihan jokainen talonsa polttajalle torppaa tee!

- *Eivätpää ou ennee jaloessa kalakkarehtamassa, eevätkä toesten kartanoeta polttelemassa*, hän kotvi ironisesti.

Murresanojen selvennöksiä:

<i>Voe tokkiita (lapsen kieltä = voe tokkiisa)</i>	<i>Voi, voi (valittehu)</i>
<i>Hötälehtäjä</i>	<i>Toisten tiellä päämäärätömästi liikkuva</i>
<i>Kapustavahti.....</i>	<i>Vaimo</i>
<i>Ynnikit.....</i>	<i>Lehmät, karjat</i>
<i>Kurilla</i>	<i>Konstilla, jollain tavalla</i>
<i>Viärän koevun kaatta tullu</i>	<i>Ei sukulainen</i>
<i>Vasikanpiästä</i>	<i>Lehmän synnytystapahtuma</i>
<i>Virnottaa.....</i>	<i>Hymyillä</i>
<i>Vätökäs.....</i>	<i>Saamaton nahjus, mitääntekemätön</i>
<i>Toprakoitua</i>	<i>Topakoitua, rivakoitua</i>
<i>Kaprastaatua.....</i>	<i>Tomeroitua, ripeytyä</i>
<i>Piä'ilive</i>	<i>Henkinen pääoma, luomistyo, keksimiskyky</i>
<i>Sortillee.....</i>	<i>Suunnitelmien mukaisesti</i>
<i>Piäsniekka.....</i>	<i>Työnjohtaja</i>
<i>Tympleehhä</i>	<i>Kyllästyä</i>
<i>Toskoo, toskata</i>	<i>Halkoa, halkaista</i>
<i>Konahutella</i>	
<i>Konahella.....</i>	<i>Käskyttää, käskeä</i>
<i>Väpetöene.....</i>	<i>Saamaton, avuton henkilö</i>
<i>Läpkäätävä.....</i>	<i>Kahden tuvan välinen katettu rakennuksen osa</i>
<i>Akottua</i>	<i>Mennä naimisiin, avioitua</i>
<i>Revohka.....</i>	<i>Hämminki, sekamelska</i>
<i>Kalakkarehtamassa...Pyörimässä jaloissa, tiellä</i>	
<i>Kartano</i>	<i>Asuinrakennus</i>
<i>Kotvia</i>	<i>Tuumiskella, ajatella</i>

Aikojen takaa – Heiskaset lehden parhaat palat vuosien varrelta!

Aloitamme Heiskaset lehdessä uuden artikkelisarjan, jossa julkaistaan kautta vuosien lehdessämme ilmestyneitä mielenkiintoisia artikkeleita. Aloitamme juttusarjan Heiskaset

lehdessä numero 1/1997 julkaistusta humoristisesta kaksisivuisesta Heiskas -jutusta. Kirjoittajat ovat Riitta Ahola o.s. Heiskanen ja Juha Rämö.

HORATIUS G. HEISKANEN (1716–1807)

Taidekahvila Taigan tämänkesäinen näyttely tekee kunniaa Suomen kenties tunnetuimmalle paleontologille Horatius Heiskaselle (ent. Hexander). Vuonna 1716 syntynyt Heiskanen oli Norjasta 1600-luvun lopulla Rantasalmelle muuttaneen kauppias Torleiv Hexanderin nuorin lapsi, joka jo varhaisina elinvuosinaan osoitti poikkeuksellista kiinnostusta muinaisjäänteiden etsintää kohtaan ja joka on laajalti tunnettu monista sensaatiomaisista löydöistään.

Näyttelyn kotoperäiset löydökset - huliigaaninseivästimen kärki ja Pomelius Poronsalmiensiksen erittäin hyvin säilynyt tukiranta - Heiskanen teki 1730-luvun alkupuoliskolla opiskellessaan grammatiikka, dialektiikkaa ja retoriikkaa Jumikkalan kartanossa tuohon aikaan toimineessa triviaalikoulussa. Jo nämä Heiskasen anivarahaiset löydöt herättivät suunnatonta huomiota ja tasoittivat nuoren "harrastelijan" opintietä, joka kulki Tarton ja Prahan yliopistojen kautta paleontologian Mekana tunnettuun Heidelbergiin.

14

Heidelbergissä nuori ja intomielinen Heiskanen omistautui muinaiseläinten ja -kasvien tutkimiselle maailmankuulun professorinsa Heynrich Schlügenfiggerin (1682-1770) johdolla. Heiskasen ainutlaatuista lahjakkuutta kuvannee parhaiten lausunto, jonka professori Schlügenfigger antoi vasta 30-vuotiaasta oppilaastaan vuonna 1746: "Der Lehrling hat seinen Meister klar überholt, verdammt nochmal!" ("Oppipoika on, piru vieköön, ohittanut selvästi mestarinsa!").

Vuonna 1746 täysinoppinut Heiskanen lähti 11 vuotta kestäneelle tutkimusmatkalleen Etelä-Amerikkaan. Assistenttinaan hänellä oli toinen tuon ajan tunnettu paleontologi, kuuluisan uppsalankengurun löytäjä ruotsalainen Liselotte Silfverarm-Spjutsundberg (1717-1762). Kahden

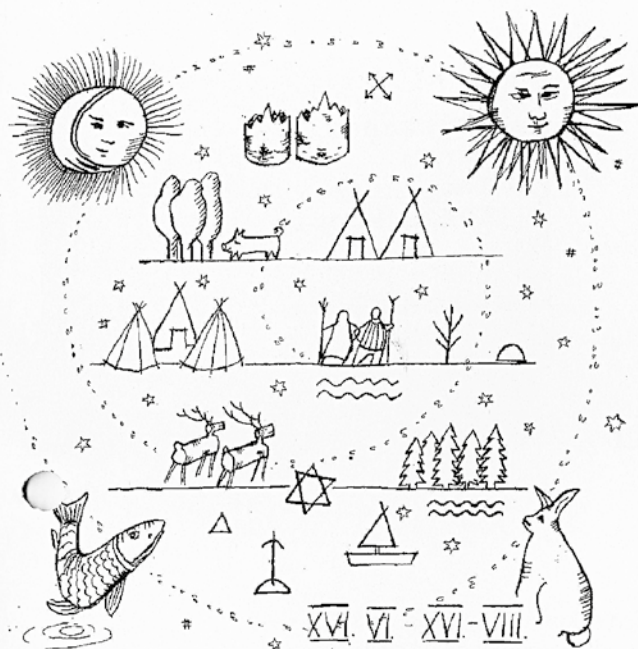
legendaarisen tutkijan yhteistyö ei aluksi sujunut ristiriidoitta, mutta saavuttu lopulta katkeransuloisen täyttymyksensä vuonna 1750 solmitun avioliiton myötä.

Vuonna 1752 Heiskasen-Silfverarm-Spjutsundberg-Heiskasen retkikuntana tunnetun tutkijajoukon tie kulki Galapagossaarille. Siellä retkikunta teki kaksi löydöstä, jotka mullistivat koko siihenastisen käsityksen paleotsooisen faunan evoluutiosta. Ensimmäinen näistä löydöksistä oli kenohämähäkin fossiili, joka kumosi johtavien paleontologien (mm. Schlügenfigger, Smythe-Levinson ja Altobelli) teorian siitä, että tukirangan rakenteella ei ollut vaikutusta eliölajin levinneisyyteen. Löydöksen merkityksen kiteyttää professori Schlügenfiggerin lausunto vuodelta 1753: "Wer hätte das schon ahnen können, verdammt nochmal!". ("Kukapa tätä olisi osannut aavistaa, piru vieköön!")

Toinen retkikunnan löydöksistä, suasleguaanin suakset, oli jos mahdollista vieläkin mullistavampi, sillä prekambriikaudella eläneen suasleguaanin jäänteitä oli siihen mennessä tavattu ainoastaan Australiasta.

Paluumatkallaan Etelä-Amerikasta Eurooppaan Heiskanen teki vielä pari kokolailla merkittävää löydöstä, kaksi perhosmammutin reisiluun kappaletta ja Pohjois-Amerikan intiaanien ikimuistoisen palvoseläimen hornanhillerin erittäin hyvin säilyneen fossiilin.

Vuonna 1760 Heiskanen lähti vaimoineen ja lapsineen (Pamela, Vänni, Carl-Gustaf ja Heynrichverdammtnochmal) toiselle tutkimusmatkalleen, jonka kohteena oli Itä-Afrikan hautavajoama. Retkikunnan saavuttua Kairoon Liselotte Silfverarm-Spjutsundberg-Heiskanen sairastui harvinaiseen siniseen Niilin syndroomaan, josta hän ei konsanaan enää toipunut. Viimeisen henkäyksensä Liselotte imaisi rakastamansa

miehen vankoilta käsivarsilla jouluaattona 1762. Surun murtaman Heiskasen kerrotaan kommentoineen tapahtunutta sanoin: "Kuoli käsiin, verdammt nochmal!"

Jo loppiaisena 1763 Heiskanen oli palannut kaivauksilleen, eikä aikaakaan kun hakku jo rasahti fossiiliin, joka sai koko kansainvälisen paleontologiyhteisön kateudesta vihreäksi. Kyseessä oli matalajalkaisen juoksijansirahvin pienintä yksityiskohtaa myöten säilynyt kivettymä. Sensaatiomaiseksi löydön teki se, että siihen asti juoksijansirahveista oli löydetty ainoastaan fossiloituneita jalanjälkiä. Professori Schlügenfiggerin tiedetään asiasta kuultuaan puuskahtaneen: "Dieser Schweinehund, verdammt nochmal!" ("Piru vieköön koko sikakoiran!")

Suvaitsevana ja lyhytviuhaisena ihmisenä tunnettu Heiskanen sydämistyi tästä niin, että muutti nuorimman poikansa nimen Heynrichverdammtnochmal Itä-Afrikan hautavajoaman lääninhallituksen päätöksellä nimeksi Hintriikkapiruviekköön.

Kateuden riivaaman oppi-isänsä profes-

sori Schlügenfiggerin kuoltua vuonna 1770 Heiskanen päätti ihan vain vuosien varrella kehittyntä pottumaisuuttaan vetäytyä hakun varresta nauttimaan saavuttamansa aseman hedelmistä. Hänen työtään Itä-Afrikassa jäi jatkamaan Hintriikkapiruviekköön Heiskanen (1756-1838), joka vähäisistä vuosistaan huolimatta oli jo melkoinen haka löydösten tekijänä.

Horatius Heiskanen ei kuitenkaan jäänyt lepäämään laakereilleen, vaan ryhtyi hankimaan uusia kahdehtijoita kirjailijana. Hänen kansantajuisia ja uraa uurtavia paleontologian käsikirjojaan on kautta aikojen myyty kymmenin tuhansin.

Horatius Heiskanen kuoli kunniansa kukkuloilla Rantasalmen Porosalmella ensilumen peittäessä maata marraskuussa 1807. Hänen viimeiset sanansa jälkimaailmalle olivat: "Minkä kaivoin, sen kaivoin."

Horatius G. Heiskasen julkaisuja:

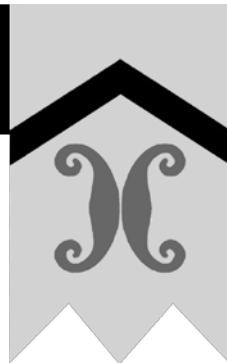
- Die Kunst, Außerordentliches zu leisten, Heidelberg 1744
- Mein Weg zum paläontologischen Spitzenerfolg, Lontoo 1780
- Dig It Baby, Dig It! Stratford-on-Avon 1786
- Was nun, verdammt nochmal?, Tukholma 1801
- Kaivajan kaiho, Porvoo 1804

Tällaisia satuja ja tarinoita voit kohdata taiteilija Riitta Aholan o.s. Heiskasen Café-Taigassa Rantasalmen kirkonkylässä.

Horatius Heiskasen elämäkertaa liittyy viimevuotiseen "mehtä" -näyttelyyn ja sen kokosi "tutkija" Juha Rämö Rantasalmen Ympäristöinstituutista Riitta Aholan inspiraation pohjalta.

*Hannu Heiskanen
puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura*

HEISKASTEN SUKUSEURA

Heiskasten sukuseura ry:n hallitus vuosiksi 2013-15

PUHEENJOHTAJA

Hannu Heiskanen

Kokkomäenkuja 11

48410 Kotka

0500-267 422

hannu.h.heiskanen@kesko.fi

Sukututkimusvastaava

Voitto Heiskanen

Pajutie 8 H 1

02770 Espoo

040-594186

voitto.heiskanen@elisanet.fi

Kirjastovastaaja

VARAPUHEENJOHTAJA

Perttu Kähäri

Rajametsäntie 9 B

00620 Helsinki

040-774 8794

perttu.kahari@aalto.fi

Kotisivuvastaava

Paula Erama-Kuosmanen

Kajamontie 47

21290 Rusko

040 - 9304909

heiskaset.sukuseura@gmail.com

Jäsenrekisterinhoitaja

SIHTEERI

Jorma Heikkilä

Rantatie 10 A 9

16300 Orimattila

03-7786657, 040-7635481

jorma.heikkila@pp.inet.fi

Aino Laakso

Jaskanpolku 4

04600 Mäntsälä

040-151 6969

ainolaakso@outlook.com

Yhteisövastaava

Orvokki Weckström

Ylilantie 23

01800 Klaukkala

09-8766119, 050-3001602

orvokki.weckstrom@suomi24.fi

Perinnetietovastaava

Eija Heiskanen

Miekka 2 F 85

02600 Espoo

040-559 7346

eija.heiskanen1@luukku.com

Tiedotusvastaava, Heiskaset lehti

Pirja Heiskanen

Haltijatontuntie 16 F

02200 Espoo

050 453 6314

pirja.heiskanen@gmail.com

Yhteisövastaava

TOIMIHENKILÖT:

Kauko Hotti

Putkolantie 62

77520 Haapakoski

0500-454230

kauko.hotti@abs-hallintopalvelut.fi

Taloudenhoitaja

Bo Weckström

Ylilantie 23

01800 Klaukkala

09-8766119

[bkw\(at\)suomi24.fi](mailto:bkw(at)suomi24.fi)

Tuotemyyntivastaava

Korjaus edelliseen lehteen

Kannessa esiintyvät henkilöt:

Markku, Paavo,
Seppo Heiskanen,
Lea Karvinen o.s. Heiskanen,
Leena Heiskanen,
Lauri Heiskanen,
Laura Reinilä, Eija,
Hannu ja Voitto Heiskanen,
Orvokki Weckström edessä.
Kuva Bo Weckström

HEISKASTEN SUKUSEURA RY
Jäsenrekisterinhoitaja
Paula Erama-Kuosmanen
Kajamontie 47
21290 RUSKO

heiskaset

SEURAAVA LEHTI ILMESTYY HUHTI-KUUSSA 2015. Lehteen tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään 15.3.2015 mennessä päätoimittaja Eija Heiskaselle, Miekka 2 F 85, 02600 ESPOO tai sähköposti: eija.heiskanen1@luuku.com.

JÄSENREKISTERI ASIOISSA OTA YHTEYS
Jäsenrekisterinhoitaja
Paula Erama-Kuosmanen, 040 – 9304909
heiskaset.sukuseura@gmail.com

TUOTEVASTAAVANA TOIMII
Bo Weckström, 0400 - 953 563
bkw(at)suomi24.fi

LEHTEEN TOIMITUSNEUVOSTO
Hannu Heiskanen puheenjohtaja
Perttu Kähäri Varapuheenjohtaja
Eija Heiskanen päätoimittaja

Kaikki sukuseuraan ja Heiskasiin liittyvä aineisto teksteineen ja kuvineen on tervetullutta.
Sukuseuran arkistoon voidaan tallentaa Heiskasten suvun aineistoa: asiakirjoja, kirjeitä, valokuvia jne.

ARKISTOVASTAAVA
voitto.heiskanen@elisanet.fi

Seuran kotisivut:
<http://heiskasten.sukuseura.fi>

Heiskasten sukuseuran pankkiyhteys:
Danske Bank FI13 8000 1100 7754 45

HUOM KOTISIVUJEN OSOITE ON MUUTTUNUT

Haluan liittyä jäseneksi Heiskasten sukuseuraan ☐

Jäsenmaksu vuonna 2015 on 27 euroa/ruokakunta.

Nimi: _____

Osoite: _____

Postinumero: _____ Postitoimipaikka: _____

Puh. _____ Sähköpostiosoite: _____

Kuulun Heiskaset-sukukirjan sukuhaaraan numero: _____

Syntymäaika ja -paikka: _____

Ilmoitan osoitteenmuutoksen ☐ entinen osoitteeni on yllä.

Uusi osoite: _____

Postinumero: _____ Postitoimipaikka: _____

Päiväys ja allekirjoitus: _____

Leikkaa ilmoitus katkoviivaa myöten ja postita tai ilmoita tiedot sähköpostitse osoitteella
heiskaset.sukuseura@gmail.com

Tuotteet 2014. Ostamalla tuet Heiskasten sukuseuran työtä!

1

1. Heiskaset sukukirja, toimittanut sukututkija Kaija Heiskanen. Kirja sisältää noin 11.000 Heiskasen nimet ja sukutaulut kaikkiaan 53 Heiskasten sukuhaarasta. Lisäksi kirjassa on mielenkiintoisia tarinoita eri elämänaloilla toimineista Heiskasista. Aakkosellisesta hakemistosta on helppoa löytää itsensä ja esi-isiä. Hinta **69 €**.

2. Heiskasten sukuseuran 50-vuotishistoriikki 1960–2010

Kirjassa luodaan katsaus elettyyn ja koettuun elämään seuran puitteissa. Tämän lisäksi kirjan pohjalta on toteutettu 35 minuutin kestoinen multimediaesitys, joka on myynnissä DVD-levynä. Kirja **9 €**, DVD **5 €**.

2

3

3. Heiskaset – poimintoja polun varrelta
Tarinakirja, jossa 30 kirjoittajaa ja kertojaa muistelee Heiskasten suvun vaihteita menneiden vuosisatojen kuluessa. Kirjan toimittaja Kaija Heiskanen, kannen kuva Tuomo Heiskanen ja ulkoasu Elina Heiskanen. Hinta **10 €**.

4. Liisa Kinnusen (o.s. Heiskanen) kirjoittama “Markkinapallosta se alkoi”-romaani kuvaa mm. maatilan moninaisia töitä sekä opiskelua 1920-30 -luvun Suomessa. Hinta **7 €**.

4

5

5. Heiskaset-pöytäviiri, kuvioaihe on Salme Halosen (o.s. Heiskanen) suunnittelema. Keltaisella pohjalla lepää musta polviorsi, joka kuvaa eteenpäin kulkemista. Sen alla on kaksi vastakkain olevaa punaista tulusrautaa, jotka kuvaavat suvun kipinöitsevää luovuutta ja aloitekykyä. Tulusraudat muodostavat myös H-kirjaimen viitaten siten suvun sukunimeen. Kokonaiskorkeus n. 45 cm. Hinta **35 €**.

6. Heiskaset-sukuviirissä (30 x 300 cm.) toistuu pöytäviirin kuvioaihe. Hinta **50 €**.

7 - 9. Yksiväriset brodeeratut tuotteet: 7. Vetoketjulla ja taskuilla varustettu beige liivi, Heiskaset logo rinnassa, naisille tai miehille, vain koko 54. Hinta **15 €**. 8. Solmio, väri harmaa. Hinta **9 €**.

9

9. Kaulaliina, fleece, 25 x 142 cm. harmaa, musta tai tummansininen. Hinta **10 €**.

10 - 15. Heiskaset-3-väri-logotuotteet: 10. Kylpypyyhe, musta, 70 x 140 cm. Hinta **15 €**.

11. Lippis, musta. Hinta **10 €**. 12. Pinssi, 12 x 18 mm. Hinta 4 kpl. **10 €**, 1 kpl **3 €**.

13. Kirjeensulkijatarroja 21 x 34 mm. 1 arkki 78 tarraa **6 €**, puoli arkkiä 39 tarraa **3 €**

14. Kirjelomakepaketti: 10 kpl kirjearkkeja A4 ja kirjekuoria 10 kpl koko C 5, lisäksi puoli arkkiä (39 kpl) kirjeensulkijatarroja. Yhteispaketin hinta **6 €**.

15. Repäisylehtiö, A6, 100 arkkiä, hinta **2 €**

12

Hintoihin lisätään posti- ja pakkauskulut. Tilaukset:

Bo Weckström

Ylitilantie 23, 01800 Klaukkala, 0400-953 563, bkw(at)suomi24.fi

Kummottos viätetä hiano joulu?????

Raahata parisänkyn patja huusholli suurimma huane lattial.

Kasata patjan pääl paketei, tyynyi, kirjoi, kaukosäätimi ja hyvä ruakka.

Laiteta ovi hualellisest lukku ja puhelimet piironki alalaatikko.

Ruveta lojuma patjal lempi-ihmiste ja -eläinten kans.

Maata, syära ja hihitetä 3-7 vuorokaut.

Nousemine ja murhettumine on kiället.

Nousta virkusenäs ylös kohre uut vuat.

*Rauhallista Joulua
ja Onnellista
Uutta Vuotta 2015*

